

UOB ART AROUND

the art &
life journal

ISSUE 01 | JUNE 2017

**'Art is all around'
คุ้นหูกับวลีนี้กันใช่ไหม?
'ศิลปะอยู่รอบตัวเรา'**

มันคือวลีคลาสสิกที่อยู่มานานแสนนาน ไม่ว่าจะใครจะสนใจงานศิลปะหรือไม่ ก็ย่อมเคยได้ยินเป็นแน่ นั่นเป็นเครื่องยืนยันแก่เราแล้วว่า ศิลปะนั้น ล่องลอยอยู่ในมวลอากาศ วางอยู่ซ้ายขวาหน้าหลัง พวกเรามาตั้งแต่ไหนแต่ไร

ทว่า วลีนี้ยังไม่เคยจางหายก็อาจหมายความว่า ยังคงมีงานศิลปะที่ไม่ทันถูกสังเกต หรือคนส่วนใหญ่ อาจไม่ทันได้สังเกตว่าอะไร ที่อยู่รอบตัวนั้นล้วนเป็น ศิลปะ

ลองดูรูปร่างของเก้าอี้ที่นั่งอยู่ แก้วน้ำที่กำลังถือ ลวดลายของประตูตรงนั้น สีสิ้นของแอปพลิเคชันในสมาร์ตโฟน รูปภาพบนบัตรเอทีเอ็ม ลายน้บบนบัตรประชาชน รองเท้าที่สวม เสื้อที่ใส่ ต่างหูของผู้หญิงที่นั่งอยู่ไม่ไกล ทางเกยยีนส์ของหนุ่มที่ยืนอยู่ตรงนั้น น่าแปลกใจใช่ไหม ที่แทบทุกอย่างที่ว่าไปนั้น... ล้วนมีส่วนของความเป็นศิลปะด้วยทั้งนั้น

บางอย่างซุกซ่อนอยู่ในการออกแบบ บางสิ่งถูกเห็นได้ด้วยการจัดวาง หรือไม่ก็เป็นการจับเล็กผสมน้อยเพื่อให้ได้มาซึ่งความสวยงาม ซึ่งโดยรวมแล้วก็สามารถจรรโลงหัวใจได้ตามนิยามของศิลปะ ถึงจะเป็นงานออกแบบเล็กๆ น้อยๆ อย่างเสื้อผ้าอาหารนันทันก็คือ 'งานศิลปะ' สำหรับเราเช่นกัน

เพราะเราเชื่อว่า ใครก็สามารถเป็นศิลปินได้...

ถ้าคำว่า 'ศิลปะ' นั้นหมายถึงความสร้างสรรค์ และทำให้คนรู้สึกอึ้งอัมเมใจ

นี่คือที่มาของ UOB Art Around นิตยสารเล่มเล็กๆ โดยธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน) ที่อยากขอเป็นสื่อกลางเพื่อให้แวดวงศิลปะได้งอกเงยอย่างสวยงามในสังคมไทย และทำให้เกิดความตระหนักรู้ว่า 'ศิลปะ' อยู่ใกล้ตัวมากกว่าที่ทุกคนคิด

อยากชวนให้ผู้อ่านนั่งลง แล้วมองหาความเป็นศิลปะจากสิ่งรอบตัว

เปิดใจให้คำว่า 'ศิลปะ' เข้าไปอยู่ในชีวิต

มองอย่างถี่ถ้วนตั้งแต่งานของศิลปินสมัครเล่น ไปจนถึงงานคลาสสิกอลังการจากศิลปินระดับโลก

จากนั้นก็เอาข้อมูลหรือเรื่องเล่าเหล่านี้ ผสมผสานไปกับชีวิตประจำวันที่ยังเอาใจใส่กับความสวยงาม ใช้อารมณ์ความรู้สึกเพื่อเลือกตัดสินใจอะไรบางอย่าง อาศัยความสร้างสรรค์เพื่อผลิตงานในแต่ละด้าน มองหาภาพวิเศษๆ หรือเพลงไพเราะๆ สักอัลบั้มเพื่อผ่อนคลายในวันที่เคร่งเครียด หรือออกไปหาความตื่นตาตื่นใจกับสถาปัตยกรรมใหญ่ยักษ์

มีความสุขกับ 'ศิลปะ' ที่อยู่รอบตัวเรา ●

COVER

ชาติชาย ปุยเปีย
Vase with Roses, 127 years after Van Gogh 2007,
230 x 190 cm., pigments and wax on canvas

04 Art.list

ศิลปินทั่วโลกหลากหลายที่นำทำความรู้จัก

06 Talk to Brush

ชาติชาย ปุยเปีย กับวิถีแห่งศิลปิน และบทสัมภาษณ์ที่ห่างหายไปนานเกินสิบปี

10 POY Story

เตรียมพร้อมไปกับพิธีกรรม UOB Painting of the Year กำลังจะกลับมาอีกครั้ง!

12 Pop.Art

เพชร โอสมานุเคราะห์ กับบทบาทนักสะสมงานศิลปะและพิพิธภัณฑ์แห่งใหม่

14 Art and Us

รู้จักอาร์ตในแก้วกาแฟ การเย็บปิดแผล และบนชั้นวางเครื่องเขียน

15 Infocanvas

งานศิลปะ:ซื้อขายกันยังไป

16 Nature no.1

สมองคิดยังไงกับความงามของศิลปะ:

17 Trend

เทรนด์ Post-Internet กับโลกาภิวัตน์ของงานอาร์ต

18 Tour

100 ต้นสน 11 กลอรี ที่ที่เราอยากชวนคุณไป

19 Calendar

เคลียร์คิวให้ว่าง นี้คือตารางงานแสดงศิลปะที่ควรนัดลงไปทันที

UOB ART AROUND

ผู้จัดทำ: ฝ่ายบริหารสื่อสารและภาพลักษณ์องค์กร

ธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน)

ติดต่อ: ธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน)

สำนักงานใหญ่ เลขที่ 191 ถนนสาทรใต้ กรุงเทพฯ 10120

โทร. 0 2343 4969, 0 2343 4977, E-mail: poy@uob.co.th

www.uobpoy.com

Artist:

วิศารัตน์ จันทเชื้อ

Title:

จุดร่วมในความศรัทธา

Medium:

สีอะคริลิกและเย็บปักบนผ้า

Size (cm):

50 x 65

Description:

ผลงานชิ้นนี้เป็นภายในของตัวมัลติมีเดียที่มีคนละหมาดอยู่ มีมุมมองที่จัดให้อยู่ตรงกลางเพื่อนำสายตาไปในจุดเดียว โดยมีวัดของศาสนาเช่นประกอบอยู่ในมุมมองนี้ด้วย เพื่อสื่อถึงความแตกต่างของความศรัทธาที่มีจุดร่วมเดียวกัน คือการยึดมั่นในสิ่งหนึ่งอย่างแน่วแน่

Top 8 New Wave Artists Around the World

8 ศิลปินรุ่นใหม่
นำจับตาออนไลน์

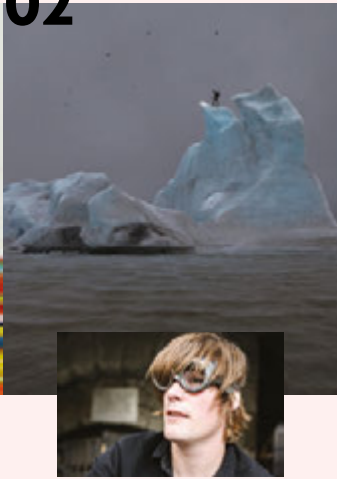
01

Takahiro Iwasaki

สิ่งของในชีวิตประจำวันอย่าง แปรงสีพื้น เทปกาว หนังสือ ฯลฯ คือวัตถุดิบที่ศิลปินชาวญี่ปุ่นนำมาสร้างผลงาน สถาปัตยกรรมที่มีอยู่จริงในประวัติศาสตร์—ศาลเจ้าอิสิกะชิมะ ในเมืองอิโรชิม่า ถูกผลิตซ้ำให้กลายเป็นประติมากรรมที่มีขนาดเล็กลง ซึ่งชาวสวรรค์ที่พวกเขาคุ้นเคยถูกเขาสร้างขึ้นมาจากผ้าขนหนู ในนิทรรศการเดี่ยวอันโดดเด่นเมื่อปี 2014 ชื่อ Out of Disorder เขาสร้างภูมิทัศน์ของโรงงานอุตสาหกรรมขึ้นมาจากเส้นใยผ้า และเส้นผมมนุษย์ที่ถูกเปลี่ยนให้มีลักษณะไม่ต่างอะไรจากผ้าชีวรี่ เพื่อบอกเล่าถึงสภาพของญี่ปุ่นและระบบอุตสาหกรรมหลังพายุแพ้มังกรในช่วงทศวรรษ 1940 และปี 2017 นี้ เขาก็กำลังจะเป็นตัวแทนของประเทศไปแสดงผลงานยังมหกรรมศิลปะที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอย่าง La Biennale di Venezia

02

Julian Charrière

ศิลปินชาวสวิส-เยอรมัน ผู้หลงใหลในการชุดค้นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้นกับธรรมชาติ โปรเจกต์ของเขาในปี 2012 ชื่อ Some Pigeons Are More Equal Than Others สร้างความฮือฮาด้วยการออกแบบอุปกรณ์ที่จะดึงดูดนกพิราบเข้ามาหา เพื่อย้อมสีนกเหล่านั้นให้มีสีสันสดใสแตกต่างจากเดิม ก่อนปล่อยให้พวกมันกลับสู่เมือง ซึ่งเป็นการสร้างประสบการณ์ใหม่ระหว่างมนุษย์และการเผชิญหน้ากับนกพิราบ หลังจากนั้น Charrière ก็จับประเด็นที่ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ในปี 2013 เขาใช้เวลาแปดชั่วโมงปั้นภูเขาหน้าแข็งทั่วโลกและละลายมันด้วยปืนแก๊สพิษไฟเพื่อสื่อสารถึงภาวะโลกร้อน มกราคมปีก่อน เขาเพิ่งมีนิทรรศการเดี่ยวชื่อ For They That Sow the Wind บอกเล่ากระบวนการตรวจสอบความจริงที่กำลังเกิดขึ้นในโลกของพวกเขา

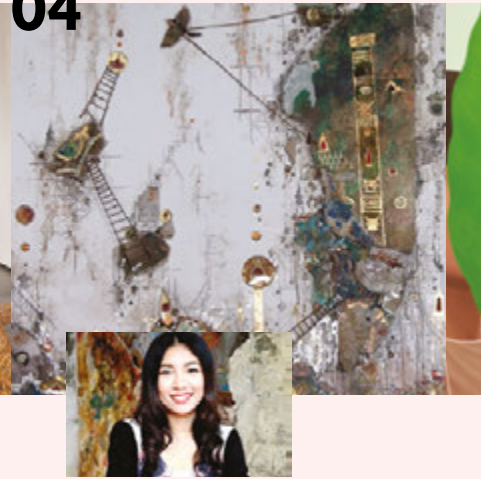
03

Sopheap Pich

ศิลปินชาวกัมพูชาที่มีชื่อเสียงโด่งดังในระดับสากล เขาเกิดที่พระตะบองในปี 1971 ก่อนจะอพยพไปยังสหรัฐฯ หลังสิ้นสุดยุคสมัยอันโหดร้ายภายใต้การปกครองของเขมรแดง—เมื่อเรียนจบปริญญาโทด้านจิตรศิลป์จาก School of the Art Institute of Chicago เขาได้กลับมาเชื่อมต่อกับความทรงจำวัยเด็กของตัวเองอีกครั้ง ในฐานะของศิลปินผู้สร้างงานประติมากรรมด้วยวัสดุในท้องถิ่นของกัมพูชาอย่างไม้ไผ่และหวาย งานของเขาส่วนใหญ่มักมีลักษณะพิธีพิธีมเชิงนามธรรม หรือไม่ก็ดัดแปลงมาจากรูปทรงที่เชื่อมโยงกับวิถีชีวิตและวัฒนธรรมของชาวกัมพูชา อย่างพระพุทธรูปในศาสนาพุทธ หรืออุปกรณ์ประมงน้ำจืด Sopheap Pich ผ่านเวทีใหญ่ๆ มาแล้วมากมายไม่ว่าจะเป็น Asia Pacific Triennial, Singapore Biennale และ Documenta

04

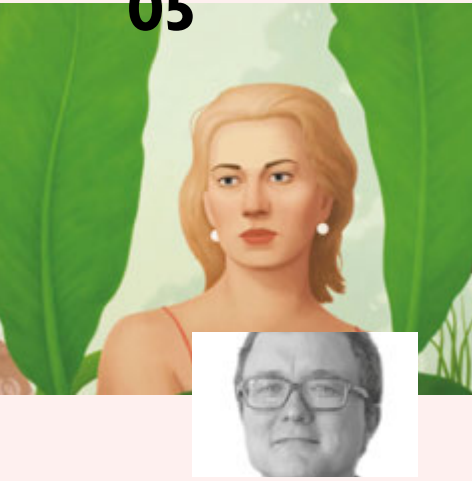

ปากวรรณ ยอดmani

ศิลปินสาวรุ่นใหม่วัยยังไม่ถึงสามสิบที่ปรากฏตัวอยู่ในทุกสื่อศิลปะในช่วงสองปีมานี้ เธอคือเจ้าของรางวัล Benesse Prize รางวัลด้านศิลปะระดับโลกที่เคยเป็นส่วนหนึ่งในเทศกาล La Biennale di Venezia แต่ปี 2016 ได้มามอบกันในงาน Singapore Biennale ผลงานของเธอเป็นศิลปะจัดวางที่มีองค์ประกอบของขากหินแตกๆ โครงสร้างของเส้นลวดเปลือยๆ ปูนหักๆ ผสมผสานกับจิตรกรรมพุทธศิลป์ไทยประเพณี เพื่อตั้งคำถามว่าแท้จริงแล้วตัวตนของเราคืออะไร ประหนึ่งว่าผลงานที่ได้รับรางวัลของเธอนั้นกำลังสื่อสารออกปอดังๆ ว่าเราต่างเป็นเศษซากที่ผุพังของประวัติศาสตร์อันยาวนาน ซึ่งหลังจากรับรางวัล เธอก็กำลังจะไปสร้างสรรคผลงานที่ Benesse Art Site Naoshima บนเกาะนาโอะชิมะ ประเทศญี่ปุ่น อันเป็นแหล่งรวมผลงานศิลปะชั้นสำคัญของโลก

ไม่ว่าจะเป็นคนที่สนใจศิลปะหรือไม่ ย่อมต้องเคยได้ยินชื่อศิลปินชื่อดังอย่างปิกัสโซ่ ดา วินชี แวนโก๊ะ หรือไมก็วอร์ฮอล ผู้มีตัวตนอยู่ในหน้าประวัติศาสตร์มาบ้าง แต่กับศิลปินที่อยู่ร่วมยุคสมัยเดียวกัน เราอาจไม่เคยได้ยินชื่อพวกเขาเลย หากไม่ได้ติดตามวงการศิลปะอย่างจริงจัง ทว่าแม้เราไม่ได้เชี่ยวชาญ ศิลปะก็ยังคงเดินหน้าและพัฒนารูปแบบใหม่ๆ อยู่เสมอ และแปดรายชื่อนี้คือศิลปินรุ่นใหม่ที่มีมุมมองของตัวเองลงในหน้าประวัติศาสตร์ผ่านงานศิลปะของตัวเอง

05

Ridley Howard

ภาพผู้คนที่คล้ายจะละลายหายไปกับฉากหลังสีเรียบ คือผลงานที่โดดเด่นของศิลปินจิตรกรรมชาวอเมริกันนาม Ridley Howard หลังเรียนจบจาก School of the Museum of Fine Arts ในปี 1999 ดูเหมือนเขาจะพยายามค้นหาวิธีการสะท้อนอารมณ์สุดโต่งโดยไม่จำเป็นต้องกระโดดกระดากผ่านภาพวาด แถมยังย้อนกลับไปตรวจสอบศิลปะยุคเรอเนซองส์ โดยเฉพาะศิลปินชื่อ Piero della Francesca แล้วนำพื้นฐานจากประวัติศาสตร์ศิลป์เหล่านั้นมาพัวพันกับวัฒนธรรมป๊อป ผลงานของเขาที่ออกสู่สาธารณะตั้งแต่ปี 2000 จึงเป็นภาพวาดที่เล่าเรื่องด้วยท่าทีนิ่งสงบชนิด ‘หน้าตาย’ ทว่ากลับทำให้ผู้ชมสัมผัสถึงความรู้สึกรุนแรงได้อย่างชัดเจน และในปี 2017 นี้เขาก็มีกำหนดการแสดงนิทรรศการเดี่ยวครั้งแรกเป็นที่เรียบร้อย

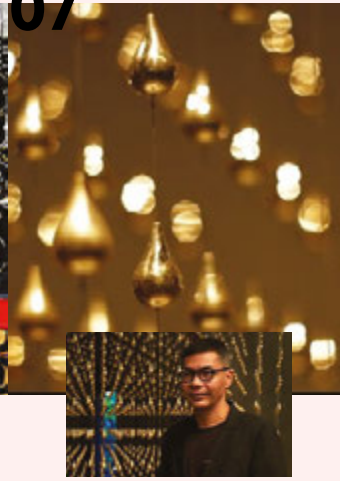
06

อุดมศักดิ์ กฤษณมณีษ

ศิลปินชาวไทยอีกคนที่ได้รับการยอมรับในระดับโลก ผู้เฝ้าค้นหาความหมายว่าอะไรคือแก่นแท้ของชีวิตอยู่เสมอด้วยศิลปะแนวนามธรรม หลังจบปริญญาตรีจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อุดมศักดิ์ กฤษณมณีษ ได้ไปศึกษาต่อยัง Art Institute of Chicago และที่นั่นเองที่ทำให้แนวคิดของงานศิลปะที่จะกลายเป็นเอกลักษณ์ของเขาก่อตัว จากการเริ่มสังเกตเห็นช่องว่างเล็กๆ ในหนังสือพิมพ์ที่เขาขีดเส้นสีดำลงไปทีคำศัพท์จนเกือบเต็มระหว่างเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งพื้นที่ว่างเหล่านี้แสดงถึงความเข้าใจในภาษาอังกฤษของเขาที่มากขึ้น งานของเขาหลังจากนั้นจึงเป็นการผสมระหว่างสิ่งที่รู้และไม่รู้ ผ่านตารางเครือข่ายที่ซับซ้อนบนพื้นผิวหนาแน่นที่ไร้คำอธิบายชัดเจน แต่เปิดโอกาสให้ผู้ชมใช้จินตนาการและอารมณ์ความรู้สึกส่วนตัวมาทำความเข้าใจ

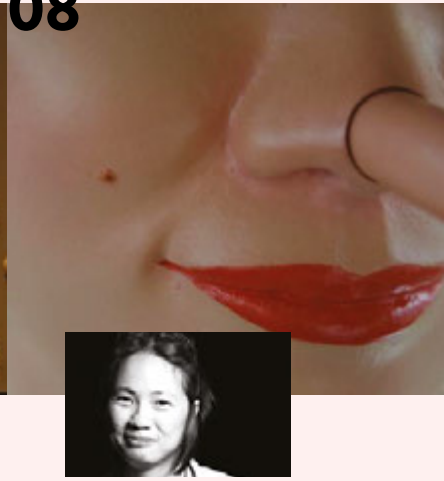
07

อรินchanby รุ่งเจษฎ์

ศิลปินชาวไทยผู้เคยแสดงงานในเทศกาลศิลปะที่เก่าแก่ที่สุดของโลกอย่าง La Biennale di Venezia เมื่อปี 2013 งานศิลปะของเขาส่วนใหญ่เป็นงานคอนเซ็ปชวลอาร์ต มีทั้งประติมากรรม ศิลปะจัดวาง และวิดีโอ โดยนำประวัติศาสตร์มาเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์ผลงาน เพื่อตรวจสอบความทรงจำจะลายอคติทางสังคม การเมือง วัฒนธรรม และเชื่อมต่อกับคนที่แตกต่างกัน หลากหลายเข้าหากัน งานสร้างชื่อของเขาชื่อ Golden Teardrop ศิลปะจัดวางจากทองเหลืองเล็กๆ มากกว่าหกพันชิ้นที่สังเคราะห์มาจากรูปทรงของ ‘ขนมทองหยอด’ ขนมไทยที่มีที่มาจากต่างประเทศ ซึ่งมีประวัติศาสตร์ยาวนาน เล่าเรื่องคู่ขนานไปกับวิดีโอ—ส่วนป็นี้อริณchanby ก็กำลังจะเข้าร่วมแสดงในงาน Documenta ครั้งที่ 14 ณ ประเทศเยอรมนี ซึ่งเป็นงานแสดงศิลปะที่ยิ่งใหญ่อีกงานหนึ่งของโลก

08

วันปิชัย ศิริพัฒนานันทกุล

นักศึกษาศิลปะสักหกเจ็ดปีก่อนที่อยากทำงานแนวคอนเซ็ปชวลอาร์ตคงไม่มีใครไม่รู้จัก วันปิชัยศิริพัฒนานันทกุล—ปี 2009 เธอได้นำเสนองานที่มีชื่อว่า ‘วันทาน็อกคือโอท็อป’ สู่มุขม และกลายเป็นที่พูดถึงอย่างกว้างขวางทันที ด้วยหุ่นจำลองแบบอินเตอร์แรคทีฟที่มีจุดยึดติดได้คล้ายพิน็อคคิโอตัวละครจากนิทานที่ใช้สอนเด็กๆ ว่าห้ามโกหก ซึ่งวันปิชัยก็ใช้เรื่องเล่านี้มาตั้งคำถามในประเด็น ‘ความจริง-ความลวง’ ที่เมื่อผู้ชมเดินเข้าไปใกล้หุ่น เช่นเซอร์ที่ติดตั้งเอาไว้จะทำให้หุ่นนิ่ง แต่เมื่อผู้ชมหันหลังกลับไปฝั่งตรงข้ามซึ่งมีจอทีวี จะเห็นภาพจุกหูชนยับผ่านหน้าจอแบบเรียลไทม์—นั่นเป็นปีเดียวกับที่เธอได้ร่วมแสดงในเทศกาล La Biennale di Venezia และเมื่อปีก่อนนี้ เธอก็เรียกเสียงฮือฮาอีกครั้ง ด้วยงาน Songs without lyrics ที่มุ่งวิพากษ์โครงสร้างทางชนชั้น ●

Path of Solitude

จดงามในความล้งด เส้นทาง
อันสันโดดเชบนวิถีแห่งศิลป์
ของชาติชาย ปุ้ยเป็ย

ถ้าเอ่ยชื่อของศิลปินระดับแนวหน้าของเมืองไทย ชื่อของ ‘ชาติชาย ปุ้ยเป็ย’ เป็นต้องติดโพยอยู่ด้วยเสมอ งานศิลปะแบบนามธรรมที่ผสมผสานการใช้วัสดุผสมพัสท์บอกเล่าเรื่องราวศรัทธาและความเชื่อ กวาดร่างวิถีทางศิลปะสำคัญหลากหลายเวที หันเหแนวทางมาสู่การทำงานจิตรกรรมที่ใช้ภาพเหมือนของตนเองในอิริยาบถสารพัดแสดงออกในเชิงเสียดสีและวิพากษ์วิจารณ์สังคม ตลอดจนชั้น แต่ก็ประจบประเซ็นได้อย่างทรงพลังอย่างยิ่ง ผลงานของเขาเป็นการหยิบเอาวัตถุใกล้ตัวที่เราคุ้นเคย อย่างเรื่องราวความเป็นไทยแบบบ้านๆ มาผสมผสานกับปรัชญาแนวคิดและการแสดงออกทางศิลปะแบบตะวันตก จนได้ออกมาเป็นผลงานศิลปะที่เปี่ยมเอกลักษณ์อย่างยากจะหาใครเสมอเหมือน

ผลงานของชาติชายยังเคยได้รับเชิญร่วมแสดงนิทรรศการทั้งในประเทศและระดับสากล ไม่ว่าจะเป็นที่ญี่ปุ่น ออสเตรเลีย สิงคโปร์ ฯลฯ อีกทั้งยังได้รับการเชิดชูเกียรติให้เป็นศิลปินศิลปาธร สาขาทัศนศิลป์ ประจำปี 2549 อีกด้วย แต่หลังจากการตีพิมพ์หนังสือศิลปะเล่มใหม่ที่มาอย่าง Chatchai is dead. If not, he should be และอีกครั้งหนึ่ง 100 ต้นสนแกลเลอรี ซึ่งเคยเป็นตัวแทนของชาติชาย ได้จัดนิทรรศการรวบรวมผลงานแสดงครั้งสำคัญอย่าง ‘ชาติชาย ปุ้ยเป็ย: พื้นที่แห่งความโดดเดี่ยว’ ณ 100 ต้นสนแกลเลอรีในปี 2553 เขาก็ปลีกตัวห่างหายไปจากวงการศิลปะแทบจะสิ้นเชิง

หลังจากไม่ได้ข่าวคราวของเขามาหลายปี เราตัดสินใจติดต่อเขาเพื่อขอสัมภาษณ์พูดคุย ในคราแรก เขาแบ่งรับแบ่งสู้และกล่าวปฏิเสธอย่างสุภาพว่าเขาไม่ได้ให้สัมภาษณ์ลงสื่อมาหลายปีแล้ว และไม่อยากเป็นข่าวต่อสาธารณะ แต่ความที่เราเอ่ยปากกรบร้าเขาอย่างจริงใจโดยไม่มีเจตนาแอบแฝง ด้วยความเป็นแฟนที่คอยติดตามผลงานของเขา มาอย่างยาวนาน เขาจึงยอมมอบโลมพิจารณา โดยนัดเราไปพบหน้ากันที่บ้านของเขา ก่อนเพื่อดูว่าเขาจะพูดจากันเข้าใจและรู้เรื่องหรือเปล่า ก่อนที่เขาจะตัดสินใจว่าจะให้เราสัมภาษณ์หรือไม่ โชคดีที่หลังจากที่เราเข้าไปเยี่ยมเยือน เขาก็ถึงที่บ้าน และได้พูดคุยกันจนเป็นที่เข้าใจ เขาก็เอ่ยปากอนุญาตให้เราทำการสัมภาษณ์

บทสนทนาที่จึงเกิดขึ้นมาได้ในครั้งนี้

“

เป็นวิถีต่างหาก
 ที่สร้างความแตกต่าง
 แล้วแตกต่างไม่ได้หมายความว่า
 ว่าเป็นดีกว่าใครด้วย
 แค่แตกต่าง ถ้าจะสรุปก็คือ
 บทบัญญัติของความเป็น
 ศิลปินคือเรามีความต่าง
 เรามีความภูมิใจ
 ที่เราแตกต่าง
 ไม่ใช่เราเหมือน

”

ที่ผ่านๆ มาทำไปคุณถึงไม่ยอมให้สัมภาษณ์ลงสื่อ

สมัยหนึ่ง ครั้งของคนที่มาสัมภาษณ์ผม มันจะจบภายใน 15 นาที จากการที่ผมขอกับเขาดีๆ ว่าผมตอบคำถามพวกนั้นไม่ได้ ยิ่งแก่ตัวผมก็ไม่อยากพูดถึง ผมจำไม่ได้หรอกว่าเรียนมาอย่างไร ชีวิตวัยเด็กเป็นอย่างไร ทำไมชอบวาดรูป คือในหัวผมไม่เคยมีเรื่องแบบนั้น เพราะฉะนั้นผมไม่รู้จะพูดอย่างไรจะสื่อสารอย่างไรจริงๆ การอยู่แบบศิลปินเนี่ย ผมถือว่ามันเป็นสิ่งที่น่าสนใจมาตลอดในชีวิตผม น่าสนใจว่าศิลปะที่ผมทำด้วยซ้ำ คือความพยายามที่จะหารูปแบบในการอยู่ และโรแมนซ์กับการมีชีวิตแบบศิลปิน ผมรักตรงนั้นมากจนผมมีปัญหาในการพูดถึงงานแต่ละชิ้น เพราะมันเป็นแค่ของที่ระลึกในการทดลองของชีวิตที่ผมจดจ่อกับมันมากกว่า ผมไม่สามารถตั้งใจพูดถึงวัตถุบางอย่างให้มันมีค่ามากมายขนาดนั้น ผมรู้สึกถึงเวลาเข้ามีด ผมตื่นขึ้นมา ในช่วงหลังๆ มือผมไม่ค่อยดี ผมก็เอามือแช่น้ำอุ่น ชงกาแฟ จัดเตรียมว่าอีกสองสามชั่วโมงข้างหน้า มือเช้าจะกินอะไร ดูบุหรี่ยี่สิบตัว กินกาแฟ แล้วก็ขึ้นไปใช้ชีวิตในสตูดิโอ ผมมีบ้านอยู่สองสามหลัง ผมวนเวียนไปใช้ชีวิตที่นั่น แล้วก็จมไปกับช่วงเวลาสามสี่ชั่วโมงแรกของวันกับพิธีกรรมบางอย่างของชีวิต แน่ใจว่าผมมองเห็นภาพชีวิตที่อยากให้เป็นมาลึกลับๆ แล้วผมก็วางแผนให้มันเป็น ตั้งใจสร้างวินัยที่อยากจะมีชีวิตที่เราหลับตาฝึฝืนมาตลอด เมื่อมันนิ่ง เห็นจุดเริ่มต้นว่ามันเริ่มเป็นรูปทรงอย่างแบบเราอยากให้เป็นแล้ว เราก็ค่อยๆ ใส่ใจเรียนรู้ บริหาร พัฒนา ตัดทอน ขยายความมีประโยชน์ของมันมีไหม แบบไหน มีอะไรเชื่อมโยงกับคนอื่นในโลกได้บ้างมากแค่ไหน นั่นคือภาพรวมที่ผมเคยมองเมื่อสักประมาณปี 2000 ผมเริ่มจากการหาว่าอะไรที่ผมไม่ชอบในการเป็นศิลปิน ผมก็เริ่มสกัดมันออกไป แต่ทุกสิ่งที่ผมสกัดออกไปไม่ได้หมายความว่าผมไม่มีสิ่งที่ผมชอบ ไม่มีข้อดี หรือไม่มีประโยชน์เลยนะ เพียงแต่มันจะไม่นำไปสู่ชีวิตที่ผมค่อยๆ

จินตนาการว่าอยากเป็น ผมก็จำเป็นต้องยกออกไปทั้งยวง วันดีคืนดีผมก็เลิกไป แสดงงานต่างประเทศ เลิกนัดคิวเรเตอร์ เลิกตอบอีเมลคน เลิกทุกอย่าง ใครส่งอะไรมาก็ไม่ตอบ งาน Shanghai Biennale ปี 2000 เป็นงานสุดท้ายที่ไปแสดง คือผมไม่ค่อยชอบกิจกรรมการเปิดงานศิลปะ ผมรู้สึกอยู่ติดที่ ผมไม่รู้สึกในเรื่องที่คนอื่นคุยกัน หรือเนื้อหาที่คุยกัน คือมันเป็นรูปแบบงานสังคมชนิดนี้เนี่ย ผมไม่ได้อยากอยู่ในที่แบบนั้น ในเมื่อผมไม่ชอบงานเปิดนิทรรศการ มันก็เป็นความลำบากที่ผมจะหาแกลเลอรีที่จะยอมรับเป็นศิลปินให้ได้ เพราะว่าผมจะไม่แสดงงาน หรือแสดงงานผมก็แสดงไป แต่ตัวผมไม่ไปงานเปิด มันก็ยิ่งน้อยลงไปใหญ่ โดยเฉพาะหนังสือที่มาสัมภาษณ์เนี่ย ผมแทบจะยกทิ้งไปเลย เพราะผมเป็นคนขี้เกรงใจ ผมไม่อยากจะบอกของ ผมไม่อยากจะไปใส่ตะเพิดใคร ผมไม่เคยบอกว่าเป็นเรื่องสูงส่ง ผมแค่สามารถพูดได้แต่เรื่องที่ผมสนใจพอที่ผมจะพูดถึงมัน เพราะผมสนใจการมีชีวิตการเป็นศิลปินมาก มันอาจเกิดเพราะผมเกิดในสังคมไทย ผมเข้าใจวัฒนธรรมที่เราโตขึ้นมา ผมต้องถึงกับโกหกพ่อแม่เพื่อจะได้เรียนศิลปะ

พอไม่คุณไม่ยอมให้สัมภาษณ์?

ไม่มีพ่อแม่คนไหนอยากให้ลูกเรียนศิลปะหรอก ยิ่งสมัยเด็กผมเรียนเก่ง เป็นตัวแทนนักเรียนชั้นประถมไปสอบคณิตศาสตร์สอบอะไรต่ออะไร ผมเป็นเด็กดีของวัฒนธรรมการศึกษาไทย วัฒนธรรมครอบครัวไทยเลยนะ ผมเป็นลูกชายคนเดียวที่ได้ทุกอย่างที่ครอบครัว ที่สังคมต้องการ แต่มาถึงจุดนี้ อาจเป็นเพราะสิ่งนี้ได้ ทำให้ผมเป็นอย่างนี้ จากจุดนั้น แน่ใจว่าผมพัฒนาที่จะมาถึงวันนี้ แรกๆ ผมก็คิดว่า จะอยู่ให้เป็นโอดอลของคนอื่น ให้เขาอยากเป็นศิลปิน แต่ความคิดแบบนั้นก็โยนทิ้งไปนานแล้ว เวลาผ่านไปจนกระทั่งก็ยากที่จะสื่อสารกับใครแล้ว ณ วันนี้ ว่ามันคืออะไร นอกจากคนที่จะมาแชร์ชีวิตด้วยกันบ่อยๆ มากินข้าวด้วยกันบ่อยๆ เพื่อนที่คบหากันมา เขาจะเข้าใจ เพราะเรารู้สึกว่าเขาเคยเห็นชีวิตเราช่วงหนึ่งนะ มีช่วงหนึ่งผมไม่ออกไปไหนเลย ไม่ไปสังสรรค์กับเพื่อน โดยเฉพาะช่วงที่แต่งงาน มีลูก ผมไม่ค่อยออกไปไหนเพราะไม่มีสตางค์ด้วย ผมใช้ความอดทนอดกลั้นบ้าง เพราะว่าอยากจะได้คงสภาพความเป็นศิลปิน แต่ผมไม่ได้บอกนะว่าถ้าใครทำอย่างนี้แล้วจะประสบความสำเร็จ

ผมไม่รู้ว่าความหมายของความสำเร็จของแต่ละคนมันเป็นอย่างไร แต่สำหรับผม เมื่อมองภาพรวมย้อนกลับไปในหลายปี มันกลายเป็นว่าผมเป็นคนชอบอยู่บ้าน การเป็นศิลปินสำหรับผมมีข้อดีคือ มันทำให้ผมได้อยู่บ้าน ได้อยู่ใกล้ชิดกับสิ่งที่ผมชอบ ผมชอบอ่านหนังสือ ผมชอบฟังเพลง เวลาอยู่บ้านผมชอบจัดบ้าน ได้สร้างความเป็นบ้านในแบบที่เรา รู้สึกได้ ได้ปลูกต้นไม้ ได้ทำอาหาร อะไรต่ออะไร มันก็เป็นสิ่งที่เป็นเรื่องหลักๆ ของชีวิตผม ที่ทำให้รู้สึกว่าเป็นสิ่งที่ทำให้เราอยู่ได้ มันก็เลยกลายเป็นหน่วยอันหนึ่งที่ทำให้ผมรู้สึกว่า ถ้าผมจะเดินออกไปแล้วเที่ยวพูดถึงความดีงามของสิ่งเหล่านี้ ผมก็ไม่ว่าจะพูดไปเพื่ออะไร ผมไม่มีหน้าที่ ผมไม่ได้บอกว่าคุณชีวิตแบบนี้มันดีเลิศ มันก็มีความเหงา มันก็มีความโดดเดี่ยว มันก็มีความขัดเคือง ทุกครั้งที่ผมเหตุจำเป็นที่ต้องไปเจอโลก ทำให้เราต้องกลับมาตั้งคำถามกับชีวิตใหม่ว่าทำไมเราไม่เหมือนปลูชนคนอื่น แต่มาริงวัยนี้มันก็ง่ายขึ้น เพราะเราเลือกทางแคบได้ ช่วงมันเหอะ อีกไม่กี่ปีก็ตายแล้ว ประคองมันอยู่อย่างนี้แหละ

ช่วงแรกผมก็ต้องใช้ความอดทน กระเบียดกระเสียด แต่ก็ไม่ได้รู้สึกเบื่อหรือร้อนทุกข์อะไรนะ พอขายรูปได้บ้าง ก็ไม่ได้ดีมากมายนักหรอก แล้วก็พอมีชื่อเสียงบ้าง แต่การมีชื่อเสียงเนี่ย ผมมีชื่อเสียงมากกว่าฐานะที่ผมมีมาตลอด เราก็ไม่ได้มีเงินทองอะไรมากมาย ผมไม่เคยนับตัวเองรวมเข้าไปกับศิลปินรุ่นอาจารย์รุ่นพี่คนอื่นๆ หรือผมนับถือทุกคนนะ โดยเฉพาะที่ถวัลย์ (ดุษณี) แกมีบุญคุณกับผมมาก แต่ผมไม่เคยมองตัวเองว่าอยู่ในโลกเดียวกับพวกเขา ความอยากได้อยากมีก็คงไม่ต่างจากคนอื่น แต่มันก็อยู่ในขอบเขตที่เราอยากจะเป็น เราอยากจะทำอะไรก็ได้ อยากพูดอะไรก็ได้ อยากอยู่บ้านนอก ก็ไปซื้อที่ดินต่างจังหวัด เราก็มีความฝันไม่ต่างกับความฝันคนอื่น หรืออาจจะไม่ต่างกับเกษตรกรสักคนก็ได้

ที่นี้ผมชอบอ่านหนังสือ ผมก็ใช้เศรษฐกิจศาสตร์มาช่วยในการวางแผนภาพชีวิตที่เราอยากให้เป็น ผมออกแบบชีวิตศิลปินของตัวเอง ผมรู้ว่าถ้าวิ่งตามโลกศิลปะในแบบที่เลือกคว้าทุกโอกาสที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

ผมจะเหนื่อยเกินไป และต้องไปรับมือกับโลกที่อัดอัดมากเกินไป ผมก็ตัดทีละอย่าง ไม่แสดงงานก็ส่วนหนึ่ง ไม่ให้สัมภาษณ์หนังสือ ลดความเป็นที่รู้จักก็ส่วนหนึ่ง ไม่ไปแสดงงานต่างประเทศ การแสดงงานมันก็ดูดีในมุมมอง แต่เวลาไปอยู่ตรงนั้นผมกลับมองเห็นภาพมันอีกอย่าง รู้สึกประดักประเดิด ผมเคยผ่านอะไร แบบนั้นมาบ้าง แต่ก็รู้สึกว่ามันไม่ดีกว่า ถือว่าเป็นโชคที่เรามาตัดสินใจได้ รู้ได้ ตระหนักได้ มันอาจช้าหน่อยในทางความสำเร็จ แต่ผมเชื่อมั่นมันจะช่วยในเรื่องภาพความคิดให้มันไม่เลอะเทอะเกินไป เพราะรูปแบบของเรามันไม่ใช่เงินทองมากมายนัก เงินมันเป็นการช่วยตกแต่งให้เกิดความสะดวกเท่านั้นเอง ผมก็เลยเลือกทางนี้ ซึ่งผมไม่เคยปฏิเสธว่าตัวเอง โชคดีนะ อย่างแรกเลย ผมไม่ค่อยมีพ่อแม่มาจู่จี้อะไรนัก ณ จุดนี้เขาต้องยอมรับว่าลูกชายคงเป็นยังงี้แหละ ก็ไม่มาว่านวาย โชคดีอีกอย่างคือ ผมได้พบพานผู้อุปถัมภ์ที่ดีหลายๆ คนในช่วงเวลาหลายๆ ปีที่เติบโตเป็นศิลปินมา

ตอนนี้การวาดรูปยังเปิดกิจกรรมที่สำคัญที่สุดของคุณไหม

การวาดรูปเป็นกิจกรรมที่ผมชอบ บอกตามตรง มันอาจจะไม่ใช่ศาสตร์ที่ดีที่สุด แต่ผมคิดว่ามันเป็นหนึ่งในศาสตร์ที่ดีที่สุดในการที่เราเอาความคิดเอาจิตใจเราไปวางไว้ แล้วปล่อยให้มันพาความคิดและจิตใจเราไป หรือคาดหวังไปถึงบางสิ่งบางอย่างที่มันค่อนข้างบริสุทธิ์ นั่นเป็นสิ่งที่ผมชอบมากในศิลปะ คือการที่เราได้มีที่วางชีวิตเรา อาจจะพูดในเชิงอุปมาได้ว่าเรามีพู่กัน จานสี สี แคนวาส ในแต่ละวัน ทุกเช้า ผมคิดว่าเป็นพรของการมีชีวิต ที่ทำให้เรารู้สึกเหมือนว่าตื่นเข้ามาเรามีสิ่งที่มีความหมาย มันก็อาจเหมือนชวานาหิยอุปกรณี่ไปทำนา ผมอาจจะไม่ได้มีไอเดียที่ยิ่งใหญ่ประกาศกับโลก ไม่มีไม่จำเป็น ผมไม่สามารถผลิตอะไรแบบนั้นได้ทุกวันหรอก แต่ผมมีพิธีกรรมบางอย่างที่ผมรู้สึกว่าผมได้ทำ เช่น ไปได้ชุดสี บางชุดที่ไม่เคยใช้มาใหม่จากการเดินทางไปต่างประเทศ กลับมาบ้านผมจะตื่นตื่นมากกับการทดลองชุดสีเหล่านั้นว่ามันทำอะไรได้บ้าง เมื่อเรามีสิ่งต่างๆ รายรอบ จวบจิบๆ เหมือนมีลิ้นชัก

เยอะแยะไปหมด แต่บางทีเราก็ต้องควบคุมเหมือนกัน เพราะบางทีมันพาเราเลอะเทอะไปได้มาก

การออกจากกระบวนการของโลกลด ละ ทำให้ผมไม่ต้องมีตาราง ไม่ต้องไปผูกมัดกับใครมาก สิ่งที่ยึดมากที่สุดที่ผมค้นพบทีหลัง คือผมจะทำอะไรก็ได้ ไม่ต้องรับมือความคาดหวัง ต้องพัฒนาตรงนั้นตรงนี้ ผมอยากเขียนดอกไม้ผมก็เขียน หลายปีผ่านไป ผมอยู่ในโลกที่ผมชอบ โลกที่อยากมีชีวิตอยู่ด้วย โลกที่ผูกพันกับมัน บางทีก็ทำเป็นงานคราฟต์เนียบๆ เขียนมีสโตรคแรงๆ ผมรู้สึกว่ามันทำอย่างไรหลายๆ ผมจะลืมนิสัยการเขียนรูปแบบเดิมๆ สมัยเด็กๆ ที่ชอบ ผมไม่ค่อยกังวลเรื่องสไตล์ ที่คนอื่นใช้มองว่าเป็นตัวตนของการเป็นศิลปิน ผมเชื่อว่าทุกอย่างมันเป็นตัวผมหมดแหละ ถ้าคนรู้จักผมดีอย่างตัวผมจะรู้ แต่มันไม่จำเป็นที่ทุกคนต้องรู้จักผมคืออย่างตัวผม ฉะนั้นมันก็ไม่จำเป็นที่คุณจะต้องมองแล้วเข้าใจว่านี่เป็นงานแบบที่ ต้องมียังงั้นยังงี้ถึงเป็นตัวเรา ผมว่ามุมมองแบบนั้นเป็นเรื่องน่าขำ เป็นเรื่องแห่งแสงและดับแคบ ผมเชื่อว่าความคิดที่เคลื่อนไหวไปคือตัวตนที่แท้ของศิลปิน

คุณมองการทำงานศิลปะการเปิดศิลปินเป็นวิชาชีพไหม

เป็นวิถีชีวิตมากกว่า ผมไม่ได้ใส่ใจกับคำว่าวิชาชีพขนาดนั้น ผมว่ามันก็ยังมีบ้าง เพราะความเป็นวิชาชีพ มันก็ต้องมีวินัยเป็นองค์ประกอบ มีจรรยาบรรณของตัวเอง ยกตัวอย่างง่าย ๆ ว่า ถ้ามีคนเดินมาบอกว่าอยากได้งานของคุณชุดนั้นลืมน้อยก่อน หาไม่ได้เลย คุณช่วยทำให้หน่อยสิ บางคนเขาก็ทำ ผมทำไม่ได้ เพราะรู้สึกว่าการทำอย่างนั้นมันล้ำเส้นจรรยาบรรณ

เพราะปัจจุบันคุณไม่ได้มีความคิดในการทำงานแบบนั้นแล้ว

ใช่ เราควรเคารพช่วงเวลาที่ผ่านมาของเรา แล้วอีกอย่าง ผมก็ไม่ใช่โรงงานทำรองเท้ากีฬาที่ คุณจะได้สั่งโมเดลนั้นโมเดลนี้ได้

อาจจริงๆ โรงงานรองเท้ากีฬาบางยี่ห้ออาจจะไปทำก็ได้ด้วยซ้ำไป

ใช่ ถูกต้อง! บางทีเขาก็ไม่ทำหรอก อะไรที่มันคลาสสิกเราก็ผ่านไปเถอะ (หัวเราะ) เห็นไหมว่าเวลาพูดเทียบเคียงอะไรเพื่อสร้างความเข้าใจ

มันก็จะกระทบไปถึงคนอื่น มันถึงเป็นเรื่องที่ไม่ง่ายนะ ที่เราจะลุกขึ้นมาพูดถึงอะไรเพื่อให้คนเข้าใจ เพราะคนเหล่านั้นก็เป็นพี่ เป็นเพื่อน เป็นคนที่เรารู้จัก เขาก็ไม่ได้เป็นคนชั่วร้ายอะไร ก็ลืมนมาอาชีพนะ ถึงบอกว่าวิถีมันสำคัญสำหรับเรา มันเป็นเรื่องสร้างความแตกต่าง งานไม่ได้แตกต่างกันหรอก วัดคุณค่าไม่ได้หรอก แต่เป็นวิถีต่างหากที่สร้างความแตกต่าง แล้วแตกต่างไม่ได้หมายความว่าเหนือกว่าใครด้วย แค่แตกต่าง ถ้าจะสรุปก็คือ บทบัญญัติของความเป็นศิลปินคือเรามีความต่าง เรามีความภูมิใจที่เราแตกต่าง ไม่ใช่เราเหมือน

แต่ความแตกต่างที่ว่ามันก็ไม่ได้เปิดความพิเศษให้

อันนี้เป็นเหมือนเสน่ห์หลักของตัวศิลปะเองเหมือนกัน ลึกๆ แล้วเรารู้สึกว่ามันพิเศษ เราถึงพยายามซัดให้มันขึ้นเงาอยู่เสมอ ถ้าเราหาจุดที่รู้สึกพิเศษไม่ได้ เราก็ไม่รู้ว่าจะไฮไลท์มันยังงี้ เพราะฉะนั้น ลึกๆ แล้วผมเชื่อว่า ความต่างนั้นมีความพิเศษ เราถึงแอบปี๊ที่จะต่าง พิเศษกว่าคนอื่นหรือเปล่าผมไม่รู้ แต่พิเศษ (หัวเราะ) ถ้าวันหนึ่งเราเห็นใครที่ซัดเขาชีวิตคล้ายๆ กับเรา แล้วทำได้ดีกว่าเรา ตอนนั้นเราก็อาจจะทุกข์ก็ได้ นับถือแต่ทุกข์ เรายังทำได้ไม่ดีพอ มันเป็นเรื่องธรรมชาติของมนุษย์ ไม่ได้เป็นความเป็นศิลปินอะไรทั้งนั้น ความถ่อมตัวเป็นสิ่งที่ดีสังคมเชิดชู แต่วิถีทางศิลปินผมคิดว่ามันอาจมีนิยามที่แตกต่างไปก็ได้ มันอาจไปวางอยู่บนความสงบ ในบางช่วงเวลาของชีวิตที่มันฟังจะได้รับการเคารพดูแล งานศิลปะพวกนี้ถึงมันจะมีความหมายกับชีวิตเรามาก แต่ถึงที่สุดมันก็เป็นแค่วัตถุประกอบพิธีกรรมของการมีชีวิตในรูปแบบที่เราเลือก ถ้ามันจะมีราคาก็คือมันมีราคาของความผูกพันกับชีวิตเรา

แต่ที่สุดงานบางชิ้นเราก็ต้องขายเพื่อความอยู่รอด

แน่นอน ไม่เชิงความอยู่รอดหรอก เพื่อลูกเต๋ารเรียนหนังสืออะไรด้วย (หัวเราะ) ไอ้อยู่รอดนะ ผมไม่หวังหรอก มันรอดอยู่แล้วละ

การเป็นศิลปินนี่ลึกลับยากเย็นได้ไหม เลี้ยงเมียไม่รู้ เพราะเมียนี่ ผมไม่เคยต้องสงสัยเสาะเรี่ยเนี่ยหา

(หัวเราะ) แต่ลูกเลี้ยงได้ เลี้ยงได้ดีด้วย ผมว่าศาสตร์ ศิลปะสำหรับผมมันเป็นเนื้อเดียวกับปรัชญา เป็น เนื้อเดียวกับชีวิต สำหรับผม ศิลปะประกอบด้วย ความรู้หลายอย่างและเกี่ยวกับการประเมินคุณค่า อยู่เสมอ ทั้งคุณค่าทางด้านร่างกาย จิตใจ หรืออะไรก็ แล้วแต่ สายตาเราเปลี่ยนนิดเดียวเราก็รู้สึก คินโชน ไปตีตมมากหน่อย วันรุ่งขึ้นเราจะงงๆ มันก็เลยต้อง ทำให้ต้องดูแลเรื่องสุขภาพ มันเหมือนกับคูชีวิตที่ นำเราพรคนหนึ่งที่เรากำลังเจอเจอใจเขาอยู่เสมอ อย่ายไปทำอะไรให้เขากระคายเคืองจนเขาหันหน้าหนี แล้วไม่ต้องต้อนรับเรา เราต้องคอยยึดเขาเป็นหลัก เขา เป็นคนที่เราเลือกนะ แล้วเขาก็เลี้ยงดูอุ้มชูเรามา เสมอ เพราะฉะนั้นเวลาเราใช้ความคิดเกี่ยวกับ ศิลปะ การที่เราหมกมุ่นกับเขานี้ย่อมสมเหตุสมผล คุณสมบัติที่สำคัญในการเป็นศิลปินอย่างหนึ่งคือต้อง มีความหมกมุ่นพอสมควร มันก็ทำให้เรามีขอบเขต ความคิดที่กว้างที่จะจัดการกับเรื่องราวต่างๆ ใน ชีวิตได้เยอะ ยกตัวอย่างการเลี้ยงลูก ถ้าลูกมีปัญหา ที่โรงเรียนมา มีความไม่สบายใจบางอย่าง เราก็ สามารถที่จะซึมซับและแชร์กับเขาได้

ศิลปะทำให้เข้าใจชีวิตมากขึ้น

ผมค่อนข้างคิดว่าอย่างนั้น เพราะปลายทาง ศิลปะมักเป็นเรื่องของปรัชญาเสมอ เป็นเรื่องของ ความจริงที่เราแสวงหา ในกระบวนการ ในวัตถุอะไร ก็แล้วแต่ มันแสวงหา ตอรอง ควบคุม ปลดปล่อย ความรู้สึกนึกคิด ความรู้ต่างๆ แแต่การจะเขียนรูป ง่ายๆ ลักรูป เช่นการใช้สี การจะซบสีนี้ขึ้นมาเบรค สีนั้น เอาสีนี้ผสมสีนี้ วางคู่สีนี้ใหม่ตรงนี้จะเป็นอย่าง มันเปลี่ยนแปลงมัน ก็มันสามารถทำให้เราเอามาใช้ใน ชีวิตได้ตั้งเยอะ หรือลำดับความสำคัญที่ละเอียดๆ ในการทำอะไรสักอย่างเนี่ย ศิลปะช่วยจัดระบบชีวิต ของผมพอสมควรเลยนะ

แปลก ทั้งที่คนทั่วไปมองว่าศิลปินมักจะป๊อปพวกไปบี ระเบิดชอบทำตัวปล่อยปลารื้อ

คนทั่วไปมาเห็นบ้านผม ก็อาจจะบอกว่ารักก็ได้ แต่ผมก็มีระเบียบของผม (หัวเราะ) ผมอยู่คนเดียวใจ ต้องดูว่าชีวิตเราเป็นแบบไหนด้วย ใช่ไหมละ คนทั่วไป ที่เขามีห้องรับแขก มีคนเดินเข้าเดินออกในบ้าน มี ญาติพี่น้องต้องแชร์พื้นที่ มันก็อาจมีระเบียบอีกแบบ หนึ่ง ผมคิดว่าวิถีทางศิลปะและศิลปินเนี่ย จริงๆ ก็ไม่ได้ต่างจากวิถีทางอาชีพอื่นๆ นะ เพียงแต่ในความ เข้าใจของคน ผมว่ามันจะหลวมๆ และไม่มี การ ชัดเกล้า และไม่คอยมีคำอธิบายได้เท่าไร ทำนั้นเอง แต่มันไม่ใช่ไม่มีใจ มันแค่เข้าใจได้ยาก

ผมพบว่าความเปล่าเปลี่ยวเดียวดายมันไม่ได้ แยะขนาดนั้น ความเหงาไม่ได้ฆ่าเรา ความวุ่นวาย ต่างหากที่ฆ่าเราได้ กิจกรรมอะไรที่ชอบ เราก็สามารถ จัดระบบระเบียบในโครงสร้างเล็กๆ ของเราได้ จะว่าไป ผมว่าชีวิตผมเนี่ยอาจมีระเบียบกว่าทุกคน ที่ผมรู้จักอีกนะ ผมมีกิจวัตรประจำวัน นั่งอ่าน หนังสือ ดูทีวี ตั้งนาฬิกาปลุก ผมว่าสิ่งที่มันค่อนข้าง ปรกฏวจิตใจคนอื่น สังคม พ่อแม่ วัฒนธรรม คือมัน

ไม่มีเงินเดือนคนอื่นก็ไม่ได้มีระเบียบกว่าศิลปินหรอก แต่เขามีเงินเดือน เขารู้ว่าวันนี้ เงินเดือนเขาออก แคนันเอง (หัวเราะ)

แบบนี่เรียกว่าเป็นความเสี่ยงไหม

เสี่ยงอะไรนะ? เรามีต้นทุนอะไร ทำอะไรเราจะเสี่ยงไม่ได้ ผมก็มีลูกตอนผมไม่มีสตางค์ ทรายใดที่เรามีความเข้าใจกันในรอบครัวเราก็ไม่มีปัญหา พุดในเชิงเปรียบเทียบก็คือ ศิลปะมันเป็นการแสวงหาหน่วยเล็กๆ ที่สำคัญที่สุด เวลาเราทำงาน ในทางอุดมคติเรา อาจจะคิดว่าเราแสวงหาหัวใจที่สำคัญที่สุดหน่วยเดียวให้เจอ ในภาพเขียนภาพหนึ่ง รูปปั้น รูปหนึ่งอะไรก็แล้วแต่ ดูเหมือนว่ามันจะสำคัญนะ แต่เรามาถนัดในชีวิต เราควรจะมีความสุข มีความใส่ใจ และเคารพตัวเองได้ก่อน รวมถึงสิ่งที่เรามี คนรักของเรา เมีย ของเรา ลูกของเรา มันเป็นจุดเริ่มของทุกอย่าง ถ้าเรารู้ว่ารูปแบบและหัวใจของการมี ครอบครัว ของเราเป็นยังไง การเป็นพ่อแม่ของเราคืออะไร มันก็ไม่ต่างกับการทำงาน ศิลปะนั่นแหละ เราก็จะเดินไปในเส้นทางนั้น ตกแต่ง ชัดเจนให้มันสวยงาม บ้านหลัง เล็กๆ ที่อยู่ด้วยกันสามสี่คน พ่อแม่ลูก ที่ไม่จำเป็นต้องทรูทรูอะไร แต่น่าอยู่ ร่มรื่น เด็กก็อยากกลับมาบ้าน วันหยุดเราก็ไม่อยากออกไปไหน ใช่ไหม?

สมัยเด็กๆ ลูกก็อาจจะมีปัญหาอะไรบ้าง เพราะพ่อแม่เป็นคนแปลกๆ พ่อไปรับลูก ได้ทุกวันตอนบ่ายสอง เพื่อนลูกมาบ้านพ่อก็มือเลอะๆ เทอะๆ พ่อผ่านไปสักพักก็กลายเป็นว่าผมสนิทกับเพื่อนลูกๆ ทุกคน เรากลับกลายเป็นพ่อแม่ที่เขาสอบมาคุยด้วยด้วย ซ้ำไป มาปรึกษาปัญหาหัวใจ (หัวเราะ) ผมว่าวิถีทางของศิลปะหรือการเป็นศิลปินมัน เปิดให้เราเข้าใจคนได้เยอะทีเดียวแหละ ผมว่าท้ายที่สุด ศิลปินคงจะเป็นเหมือนคำอิต ที่เขาชอบพูดกันสมัยนี้ คือคำว่า 'ทางเลือก' นะ อย่าง เศรษฐกิจทางเลือก การเกษตร ทางเลือก ฟังดูดีทั้งนั้นเลย แต่ผมคิดว่าศิลปินเป็นชีวิตทางเลือก เป็นอาชีพทางเลือกมา ตั้งแต่ยุคสมัยไหนแล้ว มันมีมานานมากแล้ว ทำไมเราไม่ทำให้คนอื่น ทำให้ครอบครัว เข้าใจ ว่ามันเป็นต้นตำรับมากเลยนะ สำหรับกระบวนการทางเลือกทั้งหลายที่เราเจอๆ กันนะ ผมว่าศิลปินเป็นนักแสวงหาความแตกต่าง เป็นนักตั้งคำถามต่อสิ่งที่คนส่วนใหญ่ คล้อยตาม เพียงแต่นักการเกษตรทางเลือกที่เขามั่งคั่งขึ้นมาจากความสำนึกเนี่ย เขาจะ ถูกชื่นชม แต่ศิลปินที่เขา มั่งคั่งขึ้นมาจากความสำนึกในสิ่งที่เขาสร้างขึ้นมานะเนี่ย จะถูก หมั่นไส้ ถูกจับผิด ถูกสรรพการจ้องเล่นงาน (หัวเราะ) แต่เราไม่ว่ากัน เพราะเราถือว่าการให้ค่าเราขนาดให้เขาเป็นทางเลือกทั้งกระบวนการทั้งระบบตั้งแต่หัวจรดหาง ถือเป็นการให้เกียรติ ถือเป็นการยกย่องเราแล้วนะ

หลังจากนี้คุณจะไปกลับไปแสดงงานอีกเลยหรอ

ผมไม่อยู่ในวงจรพวกนั้นอีกต่อไปแล้ว เคยคิดมาแว็บนึงว่าอาจจะทำอีกสักครั้ง แต่ก็ ยังไม่รู้ว่าจะทำไหม อาจจะไม่ใช่จำเป็นต้องใหญ่โต จัดแบบธรรมดาๆ ก็ได้ อีกอย่าง ลูกผมเรียน ออกแบบเสื้อผ้า และเขาก็กำลังสร้างชื่อของเขาอยู่ ผมเลยรู้สึกว่า ให้ผมอยู่ในกระถาง แล้วกลายเป็นปู่ย่าหล่อยิ่งให้ลูกโตดีกว่า ให้นามสกุล ปู่ย่าไปอยู่กับ โชน ลูกผมแทนให้ เขาได้เติบโตไปบนเส้นทางของตัวเอง ตัวผมก็กลับมาอยู่กับตัวเอง ก่อนตายพิมพ์หนังสือ อีกสักเล่มสองเล่ม อยู่บ้านหลังนั้นหลังนี้ที่เราชอบ ที่เราสร้างมากับมือในช่วงบั้นปลายชีวิต ก็คงเป็นแบบนั้น ผมคิดว่านะ ●

02

03

04

01
วันเปิดนิทรรศการ UOB Painting of the Year ครั้งที่ 7 ณ หอศิลป์-วัฒนธรรมแห่งกรุงรัตนโกสินทร์

02
พิธีประกาศรางวัลชนะเลิศ UOB Southeast Asian Painting of the Year ครั้งที่ 35 ณ ประเทศสิงคโปร์

03
การจัดนิทรรศการของศิลปินใน ฟานัก ณ พิพิธภัณฑ์ศิลปะเอเชีย ฟุกุโอกะ ประเทศญี่ปุ่น ของนางสาว สิตารัตน์ จันทะเชื้อ ผู้ได้รับรางวัลชนะเลิศ UOB Painting of the Year Award ครั้งที่ 6

04
พิธีประกาศรางวัลชนะเลิศ UOB Southeast Asian Painting of the Year ครั้งที่ 35 ณ ประเทศสิงคโปร์

การประกวด จิตรกรรมยูโอบี ครั้งที่ 8

01

ด้วยความมุ่งมั่นปรารถนาที่จะกระตุ้นให้เหล่าศิลปินที่เติบโตด้วยแรงบันดาลใจได้ทำตามความฝันของตนเอง ธนาคารยูโอบีได้ริเริ่มการประกวดจิตรกรรมยูโอบี (UOB Painting of the Year) ขึ้นในประเทศสิงคโปร์เมื่อปี 1982 และจัดอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน นับเป็นการประกวดงานศิลปะที่ยาวนานที่สุดในประเทศสิงคโปร์ และเป็นหนึ่งในการประกวดที่ทรงเกียรติที่สุดของภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยปีนี้เป็นปีที่ 36 ในประเทศสิงคโปร์ และเป็นครั้งที่ 8 ในประเทศไทย

ธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน)

การประกวดจิตรกรรมยูโอบีจัดขึ้นในสี่ประเทศทั่วภูมิภาค ได้แก่ อินโดนีเซีย มาเลเซีย สิงคโปร์ และไทย ซึ่งเป็นเวทีที่ได้ค้นพบศิลปินใหม่ที่มีพรสวรรค์มากมาย และร่วมเชิดชูศิลปินอาชีพที่อุทิศตนเพื่อพัฒนาวงการศิลปะในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อย่างแท้จริง นับเป็นความภาคภูมิใจของธนาคารยูโอบี ที่มีโอกาสได้ส่งเสริมให้ศิลปินไทยได้ก้าวสู่เวทีระดับอาเซียนอย่างสมเกียรติ

การประกวดจิตรกรรมยูโอบี มิได้จบอยู่เพียงการค้นหาผู้ชนะในแต่ละปีเท่านั้น แต่ยังเป็นจุดเริ่มต้นที่ช่วยให้ศิลปินไทยมีโอกาสดำเนินการเป็นศิลปินระดับอาเซียน ผู้ที่ได้รับรางวัลชนะเลิศ UOB Painting of the Year ของแต่ละประเทศ จะได้เดินทางไปยังประเทศสิงคโปร์ เพื่อแข่งขันต่อในระดับภูมิภาคเพื่อชิงรางวัลชนะเลิศ UOB Southeast Asian Painting of the Year นอกจากนี้ศิลปินจะได้พบปะกับตัวแทนจากหอศิลป์และแกลเลอรีชั้นนำในอาเซียนที่มาร่วมงานประกาศรางวัล เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ แถมยังได้รับโอกาสในการต่อยอดสู่การจัดแสดงผลงานในประเทศต่างๆ เพื่อการก้าวเข้าสู่เวทีนานาชาติอย่างเต็มตัว

การต่อยอดด้านประสบการณ์ก็นับว่ามีความสำคัญไม่น้อยไปกว่ากัน การประกวดจิตรกรรมยูโอบีจึงได้ร่วมกับพันธมิตรศิลปะเอเชีย ฟุกุโอกะ ประเทศ

ญี่ปุ่น จัดโครงการศิลปินในพำนัก (Artist in Residence Programme) ซึ่งศิลปินที่ได้รับเลือกจากคณะกรรมการจะได้เดินทางไปพำนักที่ประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลาหนึ่งเดือน ร่วมกับศิลปินจากหลากหลายประเทศในเอเชีย เพื่อพัฒนาและแลกเปลี่ยนองค์ความรู้ทางด้านศิลปะ และทำความรู้จักกับเครือข่ายบุคลากรด้านศิลปะในภูมิภาคเอเชีย

นอกจากนี้ ศิลปินยังมีโอกาสได้เดินทางไปร่วมกิจกรรมในประเทศต่างๆ ที่การประกวดจิตรกรรมยูโอบีจัดขึ้นเป็นประจำทุกปี เพื่อสร้างความแข็งแกร่งให้กับเครือข่ายศิลปินในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทั้งในรูปแบบของกิจกรรมเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ให้กับศิลปินรุ่นใหม่ และกิจกรรมเพื่อสังคมในรูปแบบต่างๆ

ขอเชิญร่วมเป็นส่วนหนึ่งของการประกวดจิตรกรรมยูโอบี และร่วมสร้างความแข็งแกร่งให้กับวงการศิลปะในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ไปพร้อมๆกับเรา www.uobpoy.com โดยส่งผลงานได้วันที่ 15-17 กันยายน 2560 ณ จุดรับผลงานทั้งสิ้นแห่งทั่วประเทศ ●

Let's Talk about Art

เพชร โอสถาปนุเคราะห์

หลายคนอาจนึกถึงเขาในฐานะนักร้องนักดนตรีมาดเซอร์ พู๊ปผลงานเป็นที่รู้จักในเพลงดังอมตะบิรับด้กาล
อย่าง เพียงชายคนนี้ (ไม่ใช่ผู้ชาย) ที่แม้จะเป็นเพลงจากอัลบั้มเก่าเมื่อปี 1987 ของเขาอย่าง ธรรมดา...
มันเป็นเรื่องธรรมดา ซึ่งเป็นงานดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ที่ก้าวล้ำนำหน้าในยุคนั้นเป็นอย่างมาก

แต่หลายคนอาจไม่ทราบว่าในโลกธุรกิจ เพชร โอสถาปนุเคราะห์ ยังมีอีกบทบาทหนึ่งเป็นผู้บริหาร โดยดำรงตำแหน่ง
ประธานกรรมการบริหารบริษัท โอสธสกา จำกัด ประธานกรรมการ บริษัท ซีเซโต้ รวมถึงดำรงตำแหน่งอธิการบดี
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ที่เขาผลักดันให้เกิดหอศิลปะร่วมสมัยที่โดดเด่นของประเทศไทยอย่าง หอศิลป์มหาวิทยาลัย
กรุงเทพ (BUG) ขึ้นมาอีกด้วย

และอีกบทบาทหนึ่งที่น้อยคนจะรู้ คือการเป็น Art Collector หรือนักสะสมงานศิลปะ เขามีคอลเล็กชัน
งานศิลปะร่วมสมัยชั้นนำทั้งของไทยและนานาชาติเป็นอันดับหัวแถวของบ้านเรา

เราถือโอกาสไปเยี่ยมเยือนเขาถึง BUG ชวนเขาพูดคุยถึงที่มาที่ไปและแรงบันดาลใจในการสะสมงานศิลปะ
ในห้องแสดงงานของ BUG ที่แม้จะว่างเปล่า ไร้ซึ่งงานศิลปะแม้แต่ชิ้นเดียว แต่พอได้พูดคุยกับเขาแล้ว เรากลับ
คิดว่าเรื่องราวที่เขาเล่านั้นเปี่ยมสีสันและน่าสนใจจนสามารถเติมเต็มหอศิลป์แห่งนี้ได้ไม่แพ้ภัณฑารักษ์ชั้นดีเลยทีเดียวนะ

01

02

03

จากที่เห็นคุณเป็นนักออกแบบคุณดี อยู่ดีๆ ทำไปคุณถึงได้กลายเป็น อาร์ตคอลเล็กเตอร์ดี

ผมเองก็นึกไม่ถึง เพราะตอนแรก ผมกะจะเป็นศิลปินเอง ไม่ได้กะจะมา เป็นนักสะสม (หัวเราะ) คือต้องบอก ว่าเป็นคนสนใจศิลปะหลากหลาย ด้าน ทำได้หลายอย่าง ทั้งวาดรูป เขียนบทกวี แล้วก็เขียนเรื่องสั้น แต่งเพลงตั้งแต่เด็ก แต่งนิยาย ตั้งแต่ ตอนอยู่ไฮสคูลที่สหรัฐอเมริกา แล้วผม ก็ชอบไป MoMA กับ Guggenheim Museum เราหลงใหล โมเดิร์นอาร์ต ปิกัสโซ... หลงใหลศิลปะแนวอิมเพรส- ชันนิสม์... โมเนต์ (Claude Monet) เวลาเข้าไปใน MoMA เนี่ยรู้เลยว่า ภาพ Water Lilies (ของโมเนต์) และ Guernica (ของปิกัสโซ) อยู่ ตรงไหน ดูแล้วก็หลงใหล ซึมซับ เรา ก็รู้ตัวว่า เราจะต้องเป็นศิลปินอะไรสักอย่าง แต่เราเป็นไม่ได้เพราะว่าแม่ ต้องการให้เราเรียนบริหาร ซึ่งเราก็ฝืนใจเรียน กว่าจะจบก็หมดแรง พอเรียนจบแล้วก็กลับเมืองไทย มาช่วยพ่อ ทำงานที่บริษัทโอสถสภา ตอนนั้น เราไม่มีแรงบันดาลใจจะวาดรูป ไม่ได้ คิดจะเป็นศิลปินแล้ว แต่สายตาที่เรา หลงใหลโมเดิร์นอาร์ตมันยังมีอยู่ จำได้ ว่าสมัยนั้นเราไปเดินเล่นเพลินจิตอาเขต ซอปปิงเซ็นเตอร์แห่งแรกของไทย แล้วมีร้านหนึ่งเป็นร้านขายภาพเขียน ตอนนั้นเริ่มมีเงินเดือนละ เราก็ไปซื้อ ภาพเขียนมาชิ้นแรก คือภาพเรือประมง ริมชายหาด ของอาจารย์สวัสดิ์ ตันติสุข จำได้ว่าราคาสามพันบาท นั่นคือ จุดเริ่มต้นของการสะสมงานศิลปะ

คุณเริ่มหันมาสะสมงาน ศิลปะร่วมสมัย (Contemporary Art) ตั้งแต่เมื่อไหร่

คือตอนนั้นเราไม่รู้ว่าอะไรคือ อะไร ไม่รู้หรอกว่าอะไรโมเดิร์น อะไร คอนเทมโพรารี มารู้จริงจัง เริ่มสะสม อย่างซีเรียสประมาณปี 90 หรือ 91 ช่วงที่ผมเดินทางไปแอลเอ แล้วไปเจอ แกลเลอรีหนึ่งชื่อ ACE Gallery เดินเข้าไป โอ๊ย ใหญ่เบ้อเริ่มเต็มเลย เจองาน แรก ตื่นเต้นฉิบหาย เป็นนิทรรศการ เดียวของ Dennis Oppenheim งาน ประติมากรรมกลมๆ เขาเป็นศิลปินดังระดับโลก ตอนนั้นซื้อไปสามชิ้น แต่ ชิ้นที่มันที่สุด มันทะเลิ่งนิดหน่อย เป็น แก้วสองตัว ตัวหนึ่งเป็นแก้วอาร์มแชร์ ลิซมพูซ็อกกิงฟิงก์ อีกตัวหนึ่งเป็น แก้วไม้เสียบอยู่ตรงกลาง แล้วข้าง ในมีมอเตอร์ตั้งให้มันเสียบเข้าเสียบ

ผมก็แก้งถาม Gallerist สาวสวยที่ เดินดูงานด้วยกันว่า งานนี้หมายถึง อะไร? (หัวเราะ) เธอก็หน้าแดง แล้วก็ อ้อมแอ้มตอบว่า "I think it's about sex" ตอนนั้นคิดว่าคอนเทมโพรารี อาร์ตมันโคตรน่าตื่นเต้นเลย แล้ว เจ้าของ ACE Gallery นี้แหละ ที่พา ผมไปรู้จักศิลปินระดับโลกเยอะเยาะ พาผมไปสตูดิโอของ Frank Stella

หลังจากสะสมงานของศิลปินระดับโลก หลายต่อหลายคน ทำไปคุณถึงหันมา สนใจงานของศิลปินไทย

อย่าลืมนะว่าผมก็เริ่มที่ศิลปินไทย นะ คือผมไม่คิดที่จะแบ่งแยก รู้สึกว่า มันน่าสนใจทั้งคู่แน่นอนละ งานของ Oppenheim กับ Stella มันเจ๋งกว่า งานของศิลปินไทยในช่วงนั้น เพราะ ตอนนั้นผมยังไม่รู้จัก มณฑิธร บุญมา ถ้าตอนนั้นผมว่ามณฑิธรนี่ก็ไม่แพ้กัน เลย แต่ตอนนั้นตาเรายังไม่ลึกลับ ยัง ไม่นิ่งพอ งานมณฑิธรมันนิ่ง ลึกลับ แต่งาน Stella มันหือหาว ฉูดฉาด ทำให้เราตื่นเต้น คนดูงานมณฑิธร สายตาต้องมีความเป็นผู้ใหญ่ ต้องมีความลุ่มลึก ผมก็เริ่มจากงานของ มณฑิธร นั่นแหละ ผมเป็นคอลเล็ก- เตอร์คนแรกๆ ที่สะสมงานของเขา แล้วอาจารย์มณฑิธรนี่แหละ ที่เป็น คนแนะนำให้ผมซื้องานของชาติชาย ปุ้ยเปีย ชุด 'แม่เจ้าโวย' ที่เขาวาด ตัวเองนั่งยองๆ นะ ชุดนี้เป็นมาสเตอร์ พิชของเขาเลย

อะไรทำให้คุณตัดสินใจสะสมงานของ ศิลปินร่วมสมัยที่อยู่ในระดับแนวหน้า

ตอนนี้ผมก็เริ่มมีทิศทางชัดเจน ขึ้นนะ ถ้าดูงานในคอลเล็กชันของผม ให้ดี ในแต่ละชิ้นมันจะมีเรื่องของ สุนทรียะอะไรบางอย่างที่สอดคล้องกัน คืออย่างน้อยๆ ผมก็ชัดเจนแล้วว่าผม จะสะสมคอนเทมโพรารีอาร์ต ผมจะ ไม่ถอยหลังย้อนกลับไปซื้องานเก่าๆ ไม่ว่าจะ เป็นของไทยหรือนานาชาติ ไม่ใช่ไม่ชอบนะ รักแรกและรักแท้ของ เรายังเป็นโมเดิร์นอาร์ต ยังเป็นปิกัสโซ ยังเป็นโมเนต์อยู่ แต่จะให้ซื้อมันก็ไม่ ไหวใจ (หัวเราะ) แล้วเราก็มีความฝัน ว่าสักวันนึงเราจะสร้างพิพิธภัณฑ์ ศิลปะด้วย พอเมื่อสักห้าปีที่ผ่านมา ผมก็เริ่มคิดอย่างจริงจังและย้อน ถามตัวเองว่า แก่นของคอลเล็กชัน ศิลปะที่เราสะสมคืออะไร สุดท้าย ผมก็สรุปได้ว่ามันคือ ผลงานของ มณฑิธร บุญมา ในสายตาของผม

มณฑิธรคือจุดเริ่มต้นของศิลปะร่วม สมัยของไทย ถ้าจะให้เทียบกับศิลปิน ไทยที่ตั้งระดับโลกอย่าง ฤกษ์ฤทธิ ตีระวนิช เนี่ย ฤกษ์ฤทธิคือศิลปินไทย ที่โตจากต่างประเทศ เป็น outside in แต่มณฑิธรเป็น inside out ทั้งสอง คนนี้มีอิทธิพลมากด้วยกันทั้งคู่

พิพิธภัณฑ์ศิลปะของคุณตอนนี้อยู่ใน ขั้นตอนไหนแล้ว

ตอนนี้ออกแบบไปไกลพอสมควร แล้วจริงๆ ทำมาหลายเวอร์ชันแล้วนะ อันนี้เป็นแบบที่ห้า ลูกชายผมถึงกับ แชวว่า ผมไม่ได้จะสร้างพิพิธภัณฑ์ ผมจะสะสมโมเดลพิพิธภัณฑ์ต่างหาก (หัวเราะ) ล่าสุดนี่ Supermachine ออกแบบ คาดว่าในอีกหกเดือน เราอาจจะตอกเสาเข็มได้

ตั้งชื่อแล้วหรือยัง

เนื่องจากมันตั้งอยู่ที่รามคำแหง ติดถนนใหญ่และคลองแสนแสบ เดิน ทางไปได้ทั้งทางรถและทางเรือ ฤกษ์ ฤทธิ ซึ่งเป็นที่ปรึกษา เสนอให้ตั้งชื่อว่า 'Sansab Museum of Contemporary Art' ถึงแม้รามคำแหงหรือ คลองแสนแสบไม่ได้เป็นศูนย์กลาง ของกรุงเทพฯ แต่มันก็มีบริบทที่น่า สนใจ และใกล้ๆ กันยังเป็นโมเดล ซึ่ง ผมคิดว่ามันดูกรุงเทพฯ ดี

มีแผนว่าจะเปิดเมื่อไหร่

ตั้งเป้าว่าในปลายปีหน้า หรือต้น ปี 2019 น่าจะสร้างเสร็จและได้เปิด อย่างเป็นทางการ ก็ไม่รู้อะไรไปเปิด หรือเปล่า แต่เราต้องการทำความเข้าใจ ของเราเป็นจริงให้เร็วที่สุด

ในมุมมองของนักธุรกิจ คุณพบว่า การสะสมงานศิลปะเป็นเรื่อง การลงทุนหรือเป็นเพียงนอย่างนึง

สำหรับผมมัน เป็น แพชชั่น เพราะว่ามันก็ไม่ใช่ธุรกิจ หรือนักเก็งกำไร ผมบังเอิญเกิดมาใน ครอบครัวที่ทำธุรกิจเท่านั้นเอง ●

ต้องการข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ Sansab Museum of Contemporary Art หรือสนใจเป็นส่วนหนึ่งของทีมงาน สามารถติดต่อได้ที่ info@sansab.org

01 Dennis Oppenheim, Two Objects, 1989. Motor, wood, fabric, timer. 102 x 80 x 84 cm. Photo courtesy of Dennis Oppenheim Studio and the estate of Dennis Oppenheim.

02 Montien Boonma, Lotus Sound, 1992, installation view from Montien Boonma: Temple of the Mind exhibition at Asia Society, New York, 2003. Terracotta, lotus petals, gold foils. 350 x 300 x 300 cm. Courtesy of the estate of Montien Boonma. (ภาพ จาก asiasociety.org)

03 Montien Boonma, Arokhayasala: Temple of the Mind, 1996. Herbal medicine, wood, brass. 320 x 270 x 250 cm. Courtesy of the estate of Montien Boonma. Photography: Matthew Kassey. (ภาพ จาก www.visualarts.qld.gov.au)

ใครว่าศิลปะเป็นแค่เรื่องของศิลปิน เราทุกคนต่างหากที่เกี่ยวข้องกับศิลปะไม่ว่าทางใดก็ทางหนึ่ง ความสร้างสรรค์เกิดขึ้นได้ทุกขณะ ในช่วงชีวิต ซึ่งก็ไม่ใช่แค่การเสพ หรือสร้างชิ้นงานที่ดูเป็นศิลปะ สนิทสนมอย่างวาดรูป เล่นดนตรี แต่หลาย ‘อาชีพ’ ก็มีชิ้นส่วนของความเป็น ‘ศิลปะ’ ประกอบอยู่ด้วยไม่มากนักน้อย ดังเช่นผู้คนเหล่านี้

01

ศราพล สวีฐิธรรสม (30 ปี)
อาชีพ: นักกฎหมาย

02

“สิ่งที่ใกล้เคียงศิลปะที่สุดคงเป็นภาพถ่ายตอนดำเนินคดีผู้กระทำความผิด เวลาถ่ายรูปรายงานต้องถ่ายทั้งผู้กระทำผิด ของกลาง เจ้าหน้าที่ เราเองก็ต้องไปยืนอยู่ด้วยในเฟรมเดียวกัน เหมือนภาพข่าวจับคดีอาชญากรรมที่ลงตามหน้าหนังสือพิมพ์ การถ่ายภาพก็ไม่ได้กดถ่ายกันมั่วๆ ต้องถ่ายให้ชัด เก็บองค์ประกอบให้ครบ มืดไปก็ต้องปรับแสง หรือถ้าถ่ายเหตุการณ์ขณะจับกุมก็ต้องเห็นใบหน้าและสิ่งที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน”

03

ศรุต สวีฐิธรรสม (30 ปี)
อาชีพ: นักกฎหมาย

04

สุจิตรา เกิดเหนือเกล้า (25 ปี)
อาชีพ: หมอ

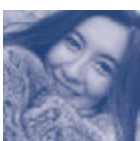

05

“น่าจะเป็นการเย็บแผล ที่เวลาเย็บไม่ใช่แค่ปิดแผล แต่ต้องคำนึง การเลือกชนิดไหมที่เหมาะสม พิเศษที่เท่ากัน ซึ่งถ้าไม่ใช่ช่วงเวลาที่ฉุกเฉินจนเกินไปก็พยายามเย็บให้สวย เพราะเรารู้ว่าไม่มีใครอยากเป็นแผลเป็น การเขียนใบ OPD Card ก็ใช่ เราใช้การวาดรูปเพื่อบันทึกขนาดแผลคนไข้ หมอบางคนก็วาดเหมือนงานดรอวอิ้งเลยนะ แต่บางคนก็วาดมือออกมาเหมือนมือโดราเอมอน (หัวเราะ)”

06

07

08

สุยม เจริญจิตร (55 ปี)
อาชีพ: พายบุคคล บริษัทเอกชน

“งานของผมเกี่ยวพันโดยตรงกับคน สิ่งที่เป็นศิลปะที่สุดสำหรับผมก็คือคน การเลือกคนให้เหมาะกับองค์กร เราต้องคิดตั้งแต่ตอนรับเข้ามาทำงาน เพราะพนักงานของบริษัทที่อยู่ตามสาขาต่างๆ ก็เป็นเหมือนหน้าตาของบริษัท ดูว่าคนนี้หน้าตายิ้มแย้มต้อนรับลูกค้าดีไหม พูดจาโอเคไหม ใส่ยูนิฟอร์มแล้วจะเป็นยังไง เราต้องดูองค์ประกอบภาพรวมทั้งหมด ผมว่ามันเป็นศิลปะอย่างหนึ่งนะ”

พศ.ดร. อภินันท์ สุทธิธรรสวัช (38 ปี) อาชีพ: นักวิจัย

“ศิลปะในงานของผมคือการที่ได้เห็นผองอนุภาคของยางที่มีลักษณะทรงกลมและมีขนาดใกล้เคียงกันประมาณ 200 นาโนเมตร ผ่านกล้องอิเล็กตรอนแบบส่องกราด มันถือเป็นภาพใหม่ที่ไม่เคยเห็นมาก่อนนะ เพราะปกติแล้วอนุภาคยางพาราจะเกาะกันเป็นก้อนใหญ่ ไม่สามารถอยู่เป็นเม็ดเดี่ยวๆ ได้ งานวิจัยของผมช่วยให้อนุภาคเหล่านี้แยกออกจากกันเพื่อจะได้นำไปใช้งานง่ายขึ้น”

อรัฎฐา บุญวัฒนสุนทร (26 ปี)
อาชีพ: PR

“ศิลปะของ PR คือการแต่งหน้า แต่งตัวให้ดูโปรเฟสชันแนล นอกจากทักษะการสื่อสาร การแก้ปัญหาแล้ว บุคลิกนี้แหละสำคัญ เพราะใครๆ ก็อยากเห็นอะไรที่เจริญหูเจริญตาถูกโฉลก เวลาเราไปพบนักข่าวก็ต้องใส่ชุดสีดำ รองเท้าส้นสูง แต่งหน้าแต่พอดี เพราะเป็นลุคที่ดูน่าเชื่อถือ เหมือนงานศิลปะก่อนที่คนจะเสพสารภายใน ภายนอกก็ต้องดูดีดูถูกก่อน”

สกวรัตน์ เตชวาทิกรวิทย์ (25 ปี)
อาชีพ: นักกายภาพบำบัด

“ร่างกายคนเรานี้แหละศิลปะ ร่างกายคนไข้แต่ละคนมันมีปัจจัยเยอะมาก การรักษามันไม่มีวิธีที่ตายตัว ไข้ว่าเป็นโรคเหมือนกันจะต้องรักษาเหมือนกัน มันสามารถพลิกแพลง ดัดแปลง ให้เหมาะสมกับร่างกายแต่ละคนได้ เหมือนกับศิลปะที่ไม่มีอะไรตายตัว มันดี มันพลิกแพลงอะไรใหม่ๆ ได้เสมอ” มันเป็นศิลปะอย่างหนึ่งนะ”

มานิตา ขอบชื่น (27 ปี)
อาชีพ: Casting Director

“การออกแบบชิ้นเพื่อคัดเลือกนักแสดงนี่แหละที่เราว่าเป็นงานอาร์ต มันเป็นตัววัดเลยว่าเราจะได้นักแสดงมาถูกคนหรือเปล่านั้นที่ของแคสตีงไม่ใช่แคบริพ โจทย์นะ แต่เราต้องออกแบบชิ้นทั้งหมดให้ดูเสมือนจริงที่สุด เพื่อให้เห็นศักยภาพแท้จริงของนักแสดง อย่างมีครั้งนึงเราต้องแคสตีงเด็กมาเล่นบทที่ซุกซน เราก็ให้พวกเขาลองแปร่งฟันเพื่อจะดูความเป็นธรรมชาติ มันเป็นเรื่องของทั้งความรู้และจินตนาการ”

นอวส อุทกานันท์ (25 ปี)
อาชีพ: เจ้าของร้านขายเครื่องสำอาง

“เปิดร้านขายของก็เหมือนเปิดแกลเลอรี ต้องตั้งวางสินค้าให้น่าสนใจ ทำยังไงให้ลูกค้ารู้สึกดึงดูดจริงๆ สินค้าที่ขายอยู่ก็เป็นสินค้าประเภทจำเป็นต้องซื้ออยู่แล้ว (ร้านตั้งอยู่บริเวณโรงเรียน) แต่การจัดวางสินค้ามีผลให้ลูกค้าอยากเลือกสินค้ามากขึ้นนะ และสำคัญที่สุดคือศิลปะในการบริการและคำพูด เขาจะกลับมาที่ร้านอีกไหมก็มาดูกันเรื่องนี้แหละ” ●

Art Business

ธุรกิจการ “ค้างานศิลปะ”

เคยสงสัยไหมว่างานศิลปะเขาซื้อขายกันยังไง ขายเหมือนของในตลาดสดหรือของแบรนด์เนมในห้างหรูไหม แล้วทำไมศิลปะมันถึงมีราคาแพงลิบลิ่วอย่างนั้น ตั้งราคากันยังไง ใครเป็นคนซื้อ ใครเป็นคนขาย แล้วเขาขายกันอีกทำไม ขายแบบไหน ยังไง มีใครอยู่ในวงจรการค้านี้บ้าง หน้าที่มีค่าตอ

ผู้ซื้อ
คอลเล็กเตอร์
หรือนักสะสม

หรือลูกค้าที่ซื้องานศิลปะ แต่จะซื้อไปเพราะอะไร ซื้อไปทำไมก็ต้องดูตามประเภท

ประเภทแรกคือคนที่เดินมาในแกลเลอรีซื้องานสะสมจากความชอบ

ประเภทสองคือ นอกจากจะสะสมแล้วยังสร้างกลุ่มขึ้นมาเพื่อผลักดันศิลปินที่ตนเองสนใจ ต้นราคา นำงานไปลู่กว้าง

ประเภทสามคือ ซื้องานโดยมองถึงมูลค่าของตัวงาน มองว่างานนั้นจะมีมูลค่าในอนาคตใหม่ เป็นการเก็งกำไรในรูปแบบหนึ่ง

ตัวกลาง
หอศิลป์ อาร์ตดีลเลอร์
เอเจนซี่ของศิลปิน

เป็นตัวกลางระหว่างผู้ซื้องานกับศิลปินผู้ขายงาน ซึ่งโดยส่วนใหญ่หอศิลป์ก็จะทำหน้าที่นี้ไปด้วย

นอกจากดูแลผลงานนอกหอศิลป์ ตัวกลางเหล่านี้ยังเป็นเอเจนต์ดูแลศิลปิน ทั้งที่เคยแสดงและไม่เคยแสดงในหอศิลป์ที่แนะนำไปเสนอลูกค้าเพื่อสร้างโอกาสในการขาย

ฐานข้อมูล

นอกจากดูงานจริงในนิทรรศการ หอศิลป์ก็ยังมีฐานข้อมูลในเว็บไซต์ให้ลูกค้าเลือกชมผลงาน เมื่อชอบแล้วอยากดูงานจริงก็ค่อยเตรียมงานให้

รายได้ของตัวกลาง

มีการหักเปอร์เซ็นต์จากราคาขาย ขึ้นอยู่ว่าตกลงกับศิลปิน ในการขายก็มีการต่อรอง มีคนกลางตั้งราคา ผู้ซื้ออยากซื้องานจากศิลปินโดยตรงเพราะจะได้ราคาที่ถูกลง แต่อาจรู้สึกเหมือนไปต่อราคาซื้อของในตลาดสดให้เสียหน้า จึงนิยมให้ตัวกลางช่วยต่อรอง หน้าร้านก็จะช่วยอำนวยความสะดวกให้ผู้ซื้อ แพ็คเก็จจิ้ง ดูแลเก็บรักษา ให้ข้อมูลในการติดตั้ง ว่าซื้อไปแล้วจะติดตั้งอย่างไร ดูแลรักษาอย่างไร

ผู้ขาย
ราคาของงาน

ศิลปินแต่ละคนมีวิธีตั้งราคาไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับว่าตอนนั้นมูลค่าของเขาอยู่ระดับไหน บางคนทำงานมานานแต่มูลค่าอาจไม่สูงขึ้น ศิลปินจะบอกว่าเรตราค่าของเขาอยู่ที่เท่าไร จากนั้นหอศิลป์จะแนะนำว่าควรเพิ่มหรือลดลง

ราคาของงานยังขึ้นอยู่กับความเป็น Original Artwork หรือเป็น Edition (คือมีเพียงชิ้นเดียว หรือเป็นงานภาพพิมพ์ที่มีซ้ำกันหลายชิ้น) ทำจากเทคนิคอะไร วัสดุอะไร โปรดักชั่นเท่าไรแปรผันตามคุณค่าสารพัดเช่น คุณค่าเชิงวัฒนธรรม คุณค่าทางจิตใจ ฯลฯ อายุศิลปิน อายุอาชีพศิลปิน ชีวิต ความต่อเนื่องของการแสดงงาน ความสะอาดของตัวงาน (เช่น หน้าแคนวาสของภาพวาดสะอาดใหม่ มีเศษสกปรกหรือเศษขนแปรงติดใหม่) เหล่านี้มีผลต่อราคาทั้งสิ้น ●

ขอบคุณข้อมูลจาก
คุณอุษา กสินันท์
ผู้จัดการหอศิลป์ Subhashok
The Arts Centre (S.A.C.)
คุณศุภมาส พงษ์โล กัทพารักษ์
เลขาธิการหอศิลป์
Bangkok CityCity Gallery

Beauty and the Brain

สมองของเราเชื่อมกับศิลปะอย่างไร?

พื้นที่ระหว่าง ‘สมอง’ และ ‘ศิลปะ’ เพิ่งได้รับความสนใจจากวิทยาศาสตร์มาได้ไม่นาน ทั้งที่ประวัติศาสตร์ศิลปะนับดำเนินมาอย่างยาวนานควบคู่กับอารยธรรมมนุษย์ตั้งแต่แรกเริ่ม นักประสาทวิทยาและนักประวัติศาสตร์ศิลป์วิทยา จึงมานั่งจับเข่าคุยกันว่า เอ้ย สมองของพวกเราตอบสนองอย่างไรกับความงามของศิลปะและสุนทรีย์เวลาเรามองเห็นงานศิลปะสักชิ้น?

แต่ตั้งแต่เดิม สมองของมนุษย์น่าจะโยเยหาการแสดงออกทางศิลปะอยู่แล้วละ ย้อนไปตั้งแต่หนึ่งแสนปีก่อน จากหลักฐานภาพพิมพ์นิ้วมือบนฝาผนังถ้ำ (Cave Art) ก่อนที่ความสร้างสรรค์จะปะทุอย่างมากในช่วง 90,000 ถึง 60,000 ปีก่อนหน้านั้น แม้ศิลปะในยุคต้นๆ ของมนุษย์ นักวิทยาศาสตร์ยังไม่สามารถหาหลักฐานได้ชัดว่า สมองบรรพบุรุษเราบังเกิดสุนทรียะในสิ่งที่พวกเขาวาดแล้วหรือยัง แต่มันเป็นจุดเริ่มต้นที่ชัดเจนว่า มนุษย์เป็นเผ่าพันธุ์ที่โยเยหาการแสดงออกเชิงศิลปะมาตั้งแต่ไหนแต่ไร

คราวนี้กรอมาข้างหน้าเร็วๆ สู่ยุคปัจจุบัน ความก้าวหน้าทางวิทยาการทำให้เราเฉียดคำตอบมากขึ้น โดยใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่อย่าง การกระตุ้นสมองด้วยสนามแม่เหล็กเฉพาะที่ (Transcranial Magnetic Stimulation: TMS) โดยปล่อยคลื่นสนามแม่เหล็กเข้าสู่สมองเฉพาะจุดแล้วไปกระตุ้นให้เกิดกระแสไฟฟ้าในเซลล์ประสาท จากนั้นนักวิจัยจะสังเกตกิจกรรมที่เกิดขึ้นในสมองของผู้ที่ทำการทดสอบ ซึ่งกำลังชมภาพศิลปะหลากหลายรูปแบบ เพื่อจะได้ดูปฏิกิริยาสมองของแต่ละคน

น่าสนใจที่หลายคนเมื่อได้เห็นภาพอันโด่งดังของแอดการ์ เดอกาที่มีชื่อว่า The Ballet Class สมองส่วน Primary Motor Cortex ที่ควบคุมการเคลื่อนไหวก็เกิดปฏิกิริยาตอบสนองต่อภาพนักบัลเลต์สาว ๆ และรู้สึกเหมือนกับกำลังเดินตามอยู่ด้วย! นักวิจัยจึงเห็นแนวโน้มว่าสมองเราที่ตอบสนองต่อภาพศิลปะอย่างมีส่วนร่วมนี้

สมองของพวกเราชื่นชอบงานศิลปะเฉกเช่นเดียวกับ ‘ความรัก’ มันเหมือนเราได้ตกหลุมรักใครสักคน สมองจะปล่อยสารสื่อประสาทสำคัญที่ชื่อว่า โดปามีน (Dopamine) และกระแสเลือดมีการลำเลียงออกซิเจนมากขึ้นไปที่สมองส่วนอินซูลา (Insula) ทำให้มนุษย์รู้สึกหลงใหลกับภาพศิลปะ ในขณะที่เดียวกันสารสื่อประสาทเซโรโทนิน (Serotonin) ก็กระตุ้นให้เรา รู้สึกมีความสุขเมื่อจ้องมองงานศิลป์

แม้ศิลปะจะงดงาม บิดเบี้ยวหรือลตทอนรูปร่างจนแทบไม่เหลืออะไรเลย เป็นงานแนวนามธรรม แต่ศิลปะก็ยังมอบประสบการณ์ทางอารมณ์ให้แก่สมอง มันสะท้อนถึงแง่มุมอันละเอียดลออของมนุษย์ที่เหนือกว่ากลไกจากสารสื่อประสาทใดๆ จะมอบให้ได้

เราไม่มีทางเข้าใจโลกได้เลย หากไม่มีศิลปะเป็นเครื่องชี้นำเราออกสู่ถ้ำอันมืดมิด

และนี่อาจจะเป็นเหตุผลดีๆ ที่คุณจะใช้เวลาชลุกอยู่กับงานศิลปะและเดินชมงานในหอศิลป์สักแห่งบ้าง ปล่อยให้สมองพบกับความแปลกใหม่ผ่านงานของศิลปินที่คุณชื่นชอบและศิลปินคนอื่นๆ ที่อาจมาเปิดประตูใจอีกหลายๆ บานใหญ่กับคุณได้เช่นกัน เพราะเรารู้ดีกันอยู่แล้วว่า ‘สมองโยเยหาศิลปะ’ ขนาดไหน ●

In the Post-Internet Era

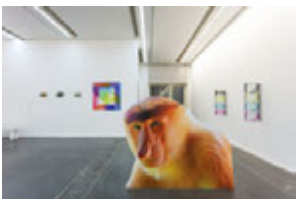
01

กฏมิตต์ศนุ์กาทงศลปะท่จะ ถูกขยายขอบเขตด้วย อินเทอร์เน็ต

หลังการเข้ามาของอินเทอร์เน็ต ถึงวันหนึ่ง การเซย์ไฮกับเพื่อนสักคนที่อยู่คนละซีกโลก แบบเรียลไทม์ก็กลายเป็นเรื่องธรรมดา เราใช้หน้าพีดีเอชบุ๊กร่วมกันก่อนจะปิดตาหลับ และบอกรักใคร่สักคนผ่านกล่องข้อความของโซเชียลมีเดียอย่างเป็นธรรมชาติ

02

03

ธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน)

ในโลกศิลปะ ความจริงที่ถูกทำให้เปลี่ยนไปด้วยการเข้ามาของ 'โลกเสมือน' ดูเหมือนจะเป็นสิ่งที่ศิลปินผู้ทำงานในแนวทาง Post-Internet ให้ความสนใจ

Post-Internet คือความเคลื่อนไหวของศิลปะที่พยายามก้าวข้ามศิลปะที่ถูกเรียกว่า Internet Art ในปลายยุค 1990 ซึ่งมักใช้อินเทอร์เน็ตเป็นแค่ 'สื่อกลาง' ในการเผยแพร่ผลงาน แต่ศิลปินในยุค Post-Internet นั้นตรงข้าม เพราะอินเทอร์เน็ตได้ถูกเปลี่ยนจากการเป็นแค่สื่อกลางมาเป็น 'เครื่องมือ' ในการสร้างสรรค์ผลงานที่ส่วนใหญ่แล้วก็มักย้อนกลับมาวิพากษ์วิจารณ์ตัววัฒนธรรมของยุคดิจิทัลนี้เสียเอง

Marisa Olson ศิลปินผู้มีส่วนทำให้คำว่า Post-Internet เกิดขึ้น จากงานที่เธอทดลองลงแข่งรายการชื่อดัง American Idol โดยทำตามที่อินเทอร์เน็ตบอกให้เธอทำทุกอย่าง ถึงจะไม่เข้ารอบแต่เธอก็ได้สร้างงานที่อาจกล่าวได้ว่าเป็นศิลปะ เธอแสดงความคิดเห็นว่า

“ไม่ว่าเราจะใช้เทคโนโลยีสร้างสรรค์ผลงานหรือไม่ ดูเหมือนจะไม่มีจุดไหนที่จะต้องแยกแยะความแตกต่างออกไป เพราะไม่ว่าอย่างไร ทุกอย่างก็คือเทคโนโลยี ทุกคนใช้เทคโนโลยีเพื่อทำทุกสิ่งทุกอย่างอยู่แล้ว...ฉันคิดว่าสิ่งสำคัญคือการจัดการกับผลกระทบของอินเทอร์เน็ตต่อวัฒนธรรมขนาดใหญ่มากกว่า”

Post-Internet จึงไม่ได้เป็นแค่เรื่องของอินเทอร์เน็ตเท่านั้น แต่มันคือเรื่องของ 'ชีวิต' เป็นภาพรวมของชีวิตของโลกยุคใหม่ที่ไม่ได้สัมพันธ์กับแค่วิวทิวทัศน์ทางกายภาพอย่างภาพวาดแลนดสเคปแบบเดิมๆ อีกต่อไป แต่มันยังเลื่อนไหลไปสู่พรมแดนของ 'โลกเสมือน' ที่มีผลสำรวจว่าเราต่างใช้ชีวิตอยู่ในนั้นมากกว่าเก้าชั่วโมงต่อวัน นั่นอาจเป็นหน้าที่ของศิลปินที่จะสังเคราะห์เชื่อมต่อโลกจริงกับโลกเสมือนเข้าด้วยกันผ่านงานศิลปะ และนี่คือสิ่งที่เราทุกคนควรสนใจ เพราะไม่ว่าจะชอบดูงานศิลปะหรือไม่ เราต่างก็กำลังใช้ชีวิตอยู่ในยุค

สมัยเดียวกัน และงานศิลปะที่เกิดขึ้นจากแนวคิด Post-Internet นั้น นอกจากจะขยับขยายพรมแดนและความหมายของศิลปะให้กว้างกว่านิยามเดิมๆ ลักวัน มันก็จะกลายเป็นหลักฐานทางประวัติศาสตร์ชิ้นสำคัญในอนาคต

...หลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าวันนี้พวกเรามีชีวิตอยู่กันอย่างไร ●

01

จุดประสงค์หลักของงานศิลปะในแบบอนาล็อกจากเว็บไซต์ 9-eyes.com ของ Jon Rafman ศิลปิน Post-Internet ที่รู้จักกับภาพถ่ายอนาล็อกจากโปรแกรม Google Street View ซึ่งถูกถ่ายขึ้นอย่างบังเอิญ

02

Seth Price ตั้งคำถามต่อสถานะของวัตถุในศตวรรษ 21 ว่า ความหมายหรือคุณค่าทางศิลปะถูกสร้างขึ้นมาได้อย่างไรภายใต้ระบบการกระจายข้อมูลของอินเทอร์เน็ต บรรทัดฐานของออร์จินัลคืออะไร ในเมื่อภาพเขียนสกรีนดิ้งก็ไหลมาจากอินเทอร์เน็ต

03

งานประติมากรรมสอผสมของ Kate Steciw ศิลปินผู้เคยมีอาชีพเป็นช่างสักกับบริษัทตัดเสื้อที่เน้นความสบายให้กับแรงงานระดับศิลปะ เริ่มจากการลบเสื้อแบรนด์เชิฟฟาเนี่ยลออกจากพจนานุกรมศัพท์สแลงที่ ดัดดอและเปลี่ยนให้กลายเป็นส่วนประกอบหนึ่งในงานศิลปะ

Hidden Treasure

100 ต้นสน แกลเลอรี กับบทบาทของพื้นที่ศิลปะ

ภายในถนนเส้นเล็กใจกลางเมืองย่านชิดลม ซอยต้นสน ที่หลายคนคุ้นเคยด้วยภาพจำคือต้นไม้ใหญ่สีเขียวตลอดสาย เข้าไปกลางซอยแห่งนี้เป็นที่ตั้งของ 100 ต้นสน แกลเลอรี พื้นที่จัดแสดงผลงานศิลปะที่มีอายุยาวนานถึง 14 ปี ก่อตั้งโดย เอ—เอกอนงค์ พรสมบุญเชษฐ์ ที่ตัดสินใจเปลี่ยนพื้นที่ชั้นล่างของที่อยู่อาศัยให้เป็นพื้นที่จัดแสดงผลงานศิลปะร่วมสมัยมาอย่างยาวนาน

100 ต้นสน แกลเลอรี มีเป้าหมายผลักดันศิลปินไทยให้ขยายพื้นที่จากในประเทศสู่ต่างประเทศ เน้นการทำงานระหว่างภูมิภาคและประเทศ เป็นหนึ่งในแรงผลักดันที่ทำงานศิลปะร่วมสมัยของไทยปรากฏตัวในสายตานานาชาติได้อย่างเห็นผล เป็นแกลเลอรีแรกจากประเทศไทยและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่จัดแสดงงานในเทศกาลศิลปะ Art Basel สวิตเซอร์แลนด์

ธาม โชติวิไลวนิช ผู้ประสานงานแกลเลอรีเล่าว่า การนำศิลปินไปงานเทศกาลระดับโลกหมายถึงการได้ยกระดับมาตรฐานของศิลปะไทยให้เป็นที่สากล นอกเหนือจากชื่อเสียงที่ได้รับ ยังเป็นการสร้างมาตรฐานด้านราคาของผลงานศิลปะด้วย เพราะเทศกาลศิลปะทำให้ได้ศิลปินได้เจอกับนายเออร์หรือนักสะสม ส่งผลให้ราคาของงานศิลปะเป็นไปตามมาตรฐานตลาดโลก

เดิมทีรายได้จากการขายจะถูกจัดสรรนำเข้าการกุศล ก่อนจะค่อยๆปรับเปลี่ยนให้เข้าสู่การเป็นแกลเลอรีเชิงพาณิชย์อย่างเต็มรูปแบบ เพื่อเพิ่มโอกาสในการผลักดันศักยภาพของศิลปินไทยให้ไปในระดับนานาชาติ

นอกจากนี้ทางแกลเลอรียังมีโปรแกรมเสวนาที่จัดควบคู่กับการจัดแสดงนิทรรศการแต่ละครั้ง เพื่อเปิดพื้นที่ให้เกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจนถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้น ระหว่างศิลปินและผู้เข้าชมงาน

100 ต้นสน แกลเลอรี พร้อมสนับสนุนศิลปินไทยให้สร้างผลงานศิลปะ โดยพร้อมให้เวลา อิสระในการทำงาน พื้นที่ และงบประมาณในการทดลอง เพราะในฐานะแกลเลอรี 100 ต้นสนแกลเลอรีก็อยากทำหน้าที่เป็นกำลังใจให้ศิลปินไทยได้ทำงานต่อไปและสร้างชีวิตให้ศิลปะร่วมสมัย เพื่อให้ได้ยืนต้นต่อไปอย่างแท้จริง ●

100 ต้นสน แกลเลอรี
เปิดทำการ: วันพฤหัสบดี-วันอาทิตย์
เวลา 11.00-19.00 น.

การเดินทาง: รถไฟฟ้าสถานีชิดลม
เดินเท้าเข้าซอยต้นสน 500 เมตร

LR

01

วิศุทธิ์ พนนิบัตร
30 เมษายน -
18 มิถุนายน 2017
Bangkok CityCity
Gallery

งานแสดงของนักวาดมังงะชาวไทยที่ถูกยอมรับมากที่สุดคนหนึ่งในเอเชีย 'LR' ถูกจัดออกเป็นสองส่วน คืองานจากแอนิเมชันชุดใหม่ของวิศุทธิ์ สองคืองานที่ถูกดึงออกมาจากแอนิเมชันชื่อเดียวกับงาน เขาเขียนอธิบายไว้ว่า "เมื่อไหร่ที่เรามีโอกาสเลือก เราก็ควรจะขอบคุณโอกาสนั้นไว้ ที่นี้เป็นแค่การจำลองชีวิตให้ได้ดูอย่างซ้ำๆ ชีวิตมันเร็ว"

bangkokcitycity.com

CROWD

02

Zhi Lin
6 - 31 พฤษภาคม 2017
Midnice Gallery

นิทรรศการภาพวาดโดย Zhi Lin ศิลปินชาวจีนที่มีลายเส้นเฉพาะตัว เล่าเรื่องผ่าน 'One Child' ในภาพวาดสื่อสารมุมมองไร้เดียงสาเพื่อมองดูความเป็นไปในปัจจุบันอย่างส่วนหนึ่งของงานที่ว่า "เมื่อหลายๆ คนในสังคมทำตามบุคคลที่พวกเขาไว้ใจ ผมจึงลุกขึ้น มองไปยังกลุ่มคนเหล่านั้นด้วยความไร้เดียงสา "สวัสดิ์ดีครับ คุณคือพระเจ้าหรือ?" ส่วนตัวผมมัน ก็เป็นแค่เด็กคนหนึ่ง

midnicedgallery.com

Krung Thep Bangkok

03

สมบูรณ์ หอมเทียนทอง
13 พฤษภาคม -
26 พฤศจิกายน 2017
Thai Pavilion

"ในสรรพสิ่งมีตัวตนแฝงอยู่ ขึ้นอยู่กับว่าเราจะมองเห็นและรับรู้ได้หรือไม่" นี่คือประโยคหนึ่งจากบันทึกในงานของสมบูรณ์ หอมเทียนทอง ศิลปินคนสำคัญคนหนึ่งของไทย นิทรรศการโดยนำทอง แซ่ตั้ง ว่าด้วยเรื่องความ เป็น 'กรุงเทพฯ' ที่บันดลใจจากการเดินเท้าลัดเลาะไปบนถนน และตรอก ซอก ซอย ในเมืองหลวงของเรา

www.thaipavilion2017.com

Never Never Land

04

Never Never Land
29 เมษายน -
20 มิถุนายน 2017
WTF Bar & Gallery

โลกที่ไม่มีการทุจริต ไม่มีการใช้พวกพ้อง ไม่มีสงครามและกองทัพ ไม่มีทุนนิยม ไม่มีเงินตรา ไม่มีระบอบประชาธิปไตย ไม่มี การเหยียดเพศ ไม่มี ความลำเอียง ไม่มีศาสนา ไม่มีอินเทอร์เน็ต ไม่มี ความแตกต่าง ไม่มี ความปรารถนา หน้าตาจะเป็นยังไง? 12 ศิลปิน นักคิดมาร่วมจินตนาการสมมติ ร่วมกันสร้างโลกใบใหม่ขึ้นมา

wtfbangkok.com

The concept of self

05

A Group exhibition featuring Indonesian and Thai artists
13 พฤษภาคม -
17 มิถุนายน 2017
S.A.C. Subhashok

งานแสดงศิลปะร่วมระหว่างศิลปินจากอินโดนีเซียและไทย ถ่ายทอดตัวตนและการปฏิสัมพันธ์ต่อผู้คนในสังคมผ่านสื่อต่างๆ เช่น ภาพถ่าย ภาพวาดสีน้ำมัน วิดีโอ ไปตลอดจนถึงศิลปะจัดวาง (Installation) นำเสนอทั้งในเรื่องของการเมือง ความเชื่อ การเฝ้ามอง (Voyeurism) และการสำรวจวิเคราะห์ตัวตน

sac.gallery

ธนาคารยูโอบี จำกัด (มหาชน)

Crossing the Date-line

06

หลายศิลปิน
16 มีนาคม -
4 มิถุนายน 2017
BACC

แนวคิด "เวลาและการเดินทาง ด้วยเครื่องบินโดยสารที่เดินทางด้วยความเร็ว 920 กม./ชม. เป็นระยะเวลา 8 ชม.เวลาจะช้าลงทั้งหมด 10 นาโนวินาที" นำพามาซึ่งงานแสดงศิลปะที่เสนองานศิลป์ร่วมสมัยทั้งไทยและต่างประเทศ สร้างความจริง สร้างความลวง สร้างงานที่แตกต่างด้วยรูปแบบที่สวยงามและน่าพิศวง

www.bacc.or.th

Thriller & Horror

07

อัญชลี อาระ:พงศ์พาณิชย์
18 พฤษภาคม -
25 มิถุนายน 2017
Ardel Gallery

จิตรกรรมจัดจ้านด้วยเรื่องราว เนื้อหาสนุกสนานเชิงจินตนาการ จากแรงบันดาลใจจากภาพยนตร์ สยองขวัญ จำลองตนเองลงไป ในฉาก สร้างบทบาทใหม่อันสามารถให้รสชาติที่หลากหลายรูปแบบ เมื่อวิถีชีวิตประจำวันอันเรียบง่าย ปกติธรรมดาช่างคาบคานตี้นสามัญ สวนทางกับความปรารถนาที่จะได้พบเผชิญ

ardelgallery.com

Mode of Liaisons

08

หลายศิลปิน
31 มีนาคม -
02 กรกฎาคม 2017
BACC

ส่วนหนึ่งของโครงการศิลปะเชิงปฏิบัติการร่วมกันระหว่างภัณฑารักษ์ทั้งจากประเทศญี่ปุ่นและประเทศต่างๆ ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ โดยงานครั้งนี้มีที่มา จากแนวความคิดเชิงชีววิทยาผสมผสานผลงานศิลปะและเนื้อหาที่ได้จัดขึ้นในเมืองอื่นมาแล้วก่อนหน้า

bacc.or.th

8th UOB Painting of the Year

“Art is not what you see,
but what you make others see.”

- Edgar Degas

สร้างสรรค์ด้วยแรงบันดาลใจ

ศิลปะที่มีจิตวิญญาณ สามารถกระตุ้นความรู้สึกของผู้คน
ได้อย่างลุ่มลึก มีพลัง และเต็มไปด้วยแรงบันดาลใจ
ขอเชิญร่วมถ่ายทอดความรู้สึกและเรื่องราวผ่านผลงานของคุณ

ประเมินความสามารถ

ส่งผลงานเข้าร่วมการประกวดจิตรกรรมยูโอบี ประจำปี 2560*

ได้ระหว่างวันที่ 15 - 17 กันยายน 2560

ณ จุดรับผลงานทั้ง 4 แห่งทั่วประเทศ

- กรุงเทพฯ: พิพิธภัณฑ์เพาะช่างเฉลิมพระเกียรติและหอศิลป์เพาะช่าง วิทยาลัยเพาะช่าง
- ขอนแก่น: คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- เชียงใหม่: หอนิทรรศการศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- สงขลา: คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ วิทยาเขตสงขลา

ชิงรางวัล

- ผลงานชนะเลิศการประกวดประเภทศิลปินอาชีพ จะได้รับเงินรางวัล 750,000 บาท และเข้าประกวดระดับอาเซียน ณ ประเทศสิงคโปร์ พร้อมโอกาสที่จะได้รับคัดเลือกให้เข้าร่วมโครงการศิลปินในพำนัก ณ พิพิธภัณฑ์ศิลปะเอเชีย ฟูกูโอกะ ประเทศญี่ปุ่น
- ผลงานชนะเลิศการประกวดประเภทศิลปินใหม่หรือสมัครเล่น จะได้รับเงินรางวัล 90,000 บาท และโอกาสเข้าร่วมพิธีประกาศรางวัลชนะเลิศระดับภูมิภาค UOB Southeast Asian Painting of the Year ณ ประเทศสิงคโปร์
- และรางวัลอื่นๆ รวมทั้งสิ้น 8 รางวัล รวมมูลค่า 1,680,000 บาท

ปิดรับสมัคร: 17 กันยายน 2560

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่

บริหารสื่อสารและภาพลักษณ์องค์กร ธนาคารยูโอบี

โทร. 0 2343 4977, 0 2343 4969 หรือ Email: poy@uob.co.th

www.uobpoy.com

RIGHT BY YOU

